

ΤΕΥΧΟΣ 61 ΑΘΗΝΑΙ 24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1924

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

ΕΤΟΣ Α-ΑΡ. 61 ΑΘΗΝΑΙ 24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1924

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεία ὁδὸς Κοραΐ ἄρ. 4

Συοὶ «Ν. Ἀστὺς»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γιὰ τὰς Ἀθῆνας Δρ. 70

Ἐπαρχίας , 75

Ἐξωτερικῶν Δρ. 20

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΔΑΤΕΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36032

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙ

Ὀδὸς Κοραΐ ἀρ. 4 (Στοά «Ν. Αστωρ»).

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ
Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ
ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ
ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ (σελίδες Αθλητισμοῦ).
ΝΑΪΣ
ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ, κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ελλάδος

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Κωνσταντινίδου)

ἰς προηγούμενον τεύχος ἐπραγματούθημεν περὶ τοῦ συναλλάγματος ὑπὸ τὴν θεωρητικὴν ἐννοίαν του, ὡς μέσου τοῦ τέστιν μεταφοράς κεφαλαίων ἀπὸ χώρας εἰς χώραν καὶ ὡς μέσου διακανονισμοῦ ἐξωτερικῶν χρεῶν.

Σήμερον θ' ἀσχοληθώμεν περὶ τοῦ συναλλάγματος ὑπὸ τὴν πρακτικὴν ἐννοίαν του

μὴ τοῦ ξένου συναλλάγματος ἐπὶ τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας του ἐθνικοῦ μας νομίσματος.

Τὸ ἄρτιον τῆς ἀγγλικῆς λίρας εἶνε ὡς γνωστὸν 25 περίπου χρυσᾶ φράγκα, ἥτοι 25 χρυσᾶ δραχμαί. Ἀλλὰ τὸ Ἑλληνικὸν συνάλλαγμα, ἥτοι ἡ δραχμή, διὰ ποικίλους λόγους ἔχασε μέγα μέρος τῆς εἰς τὸ ἄρτιον τιμῆς του, σήμερον δὲ διατηρεῖ μόλις τὸ 1)10 ταύτης ἐφ' ὅσον ὡς γνωστὸν, μία λίρα ἀγγλίας ἀποτιμᾶται οὐχὶ 25 δραχμαῖς, ὡς ἔδει, ἀλλὰ 250 καὶ πλέον. Τὸ Ἑλληνικὸν ἐπομένως συνάλλαγμα εὐρίσκεται ἐν ὑποτιμῇσει. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μετὰ τὸ συνάλλαγμα τῶν πλείστων ξένων Κρατῶν πάντων τῶν ἀναμειχθέντων εἰς τὸν μέγαν πόλεμον πλὴν τῆς Ἀμερικῆς—λόγω τῶν μεγάλων πολεμικῶν δαπανῶν εἰς τὰς ὁποίας ἐπεβλήθησαν πολυπλοῶς διαρκούντος τοῦ πολέμου.

Ἡ ἀνάμιξις μιᾶς χώρας εἰς πολεμικὰς περιπετείας ἔχει ὡς ἄμεσον ἐπαπολαύθημα, τὴν διάθεσιν μεγάλης χρηματικῆς ποσῶν, ὅτις δὲν εἶναι βεβαίως εὐκόλως νὰ ἐξευρεθῶσιν εὐχερῶς. Ὁ πόλεμος δὲν συνεπάγεται βεβαίως μόνον θυσίας ἐν αἵματι. Κυρίως ἀπαιτεῖ θυσίας χρηματικὰς καὶ εἰς τοῦτο στηρίζεται τὸ γνωστὸν δόγμα, ὅτι «τὸ χεῖμα κάμνει τὸν πόλεμον». Ἐκ τῶν ἐμπολέμων χωρῶν ἡ ἐξερχομένη νικήτρια ἐπιτυγχάνει λόγῳ τῆς ἀπολήψεως πολεμικῶν ἀποζημιώσεων καὶ τῶν ἐν γένει κερ-

ή ὁποία τὸ ἐμφανίζει σχεδὸν ταυτόσημον πρὸς τὸ κυκλοφοροῦν χεῖμα. Διότι λέγοντες σήμερον «συνάλλαγμα Ἀγγλίας» ἐννοοῦμεν τὴν πρὸς χρυσᾶν τιμὴν τῆς Ἀγγλικῆς λίρας, ὅπως καὶ «συνάλλαγμα Γαλλίας» τὴν τιμὴν τοῦ γαλλικοῦ φράγκου καὶ ὁπῶτε καθ' ἑξῆς. Καὶ συγχρόνως θὰ ἐξετάσωμεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὴν ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ τι-

δῶν τῆς νίκης ὀλικῶν καὶ ἠθικῶν νὰ καλύπτῃ ἐν μέρει ἢ καὶ καθ' ὅλοκληρίαν τὰς γενομένας δαπάνας. Καὶ τότε τὸ συνάλλαγμα τῆς νικητρίας ταύτης χώρας δὲν ὑποτιμᾶται εἰ μὴ εἰς σημεῖον ἐλάχιστον καὶ μόλις αἰσθητὸν μέχρις οὗ μετὰ πάροδον μικροῦ διαστήματος χρόνου, ἢ ἀνάπτυξις νέων οἰκονομικῶν πόρων ἐπαναφέρει τὸ συνάλλαγμα εἰς ἰσοτιμίαν πρὸς τὸν χρυσὸν ἥτοι τὸ ἀρχικὸν αὐτοῦ ἀρτίον.

Εἰς τοιαυτὴν περίπτωσιν θέσιν θὰ εὐρίσκετο καὶ ἡ Ελλάδα, ἐὰν μετὰ τὴν υπογραφήν τῆς συνθήκης τῶν Σεβρῶν, ἔπαυεν ὀριστικῶς ἢ ἐμπόλεμος δι' αὐτὴν κατὰστασις καὶ ἐπαγιοῦτο ἡ ἐξωτερικὴ τῆς εἰρήνη. Διαρκοῦντος τοῦ μεγάλου πολέμου ἡ Ελλάδα μετασχεῦσα αὐτοῦ ὡς σύμμαχος πλουσιωτάτων καὶ μεγάλων Ἐθνῶν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν της μεγάλας χρηματικὰς πιστώσεις, διὰ τῶν ὁποίων ἡδύνατο νὰ καλύπτῃ τὸ μέγιστον μέρος τῶν πολεμικῶν δαπανῶν της. Καὶ ἐφ' ὅσον ἀκόμη λόγῳ παγκοσμίῳ χρηματικῶν δυσκολιῶν δὲν ἦτο εὐχερὴς ἡ ἄμεσος ἐξεύρεσις τῶν ἀναγκαιούτων διὰ τὰς πολεμικὰς της προμηθείας ποσῶν περιωρίζετο μὲν εἰς τὴν ἀντλήσιν ἐκ τῶν ἰδίων της οἰκονομικῶν δυνάμεων τῶν ἀπαιτουμένων χρημάτων (ἐσωτερικὰ δάνεια, κοπὴ χαρτονομίσματος ἐντοκα γραμμάτια κ.λ.) ἀλλὰ τὴν ἀνάλωσιν ταύτην τῶν ἰδίων οἰκονομικῶν δυνάμεων ὑπῆρχεν ἡ βεβαιότης, ὅτι θ' ἀνεπλήρωνε διὰ τῶν πιστώσεων, τὰς ὁποίας οἱ Σύμμαχοι εἶχον θέσει εἰς τὴν διάθεσίν της καὶ διὰ τῶν κερδῶν τῆς ἐπιζομένης νίκης. Διὰ τοῦτο τὸ ἑλλη-

νικὸν συνάλλαγμα λήξαντος τοῦ πολέμου ὑπέστη ἐλάχιστην μόλις ὑποτίμησιν, ἃν καὶ εὐρίσκετο εἰς κυκλοφορίαν ὑπὲρ τὰς 2 χιλιάδας ἑκατομμυρίων χαρτίνων δραχμῶν μὲ κάλυμμα μόλις ὀλίγων δεκάδων ἑκατομμυρίων χρυσοῦ. Μετὰ τὴν Ἀγγλίαν ἡ Ελλάδα εἶχε τὸ ἰσχυρότερον νόμισμα ἐξ ὅλων τῶν ἐμπολέμων κρατῶν. Μία δραχμὴ ἰσοδυναμεῖ πρὸς 3 γαλλικὰ ἢ βελγικὰ φράγκα, 4 ἰταλικά, 8 σερβικά, 11 ρουμανικά διὰ ν' ἀναφέρωμεν μόνον τὰ νομίσματα τῶν ἔθνων ἅτινα ἀνήκον εἰς τὴν παράταξιν τῶν νικητῶν.

Αἱ πολεμικαὶ ὅμως δαπάναι ἤρχισαν νὰ ἐπιβαρύνουν τὸ ἑλληνικὸν συνάλλαγμα ἀφ' ἧς ἡ Ελλάδα ἀνέλαβε νέον, μεμονωμένον τὴν φορὰν ταύτην, πόλεμον πρὸς τὴν Τουρκίαν. Τότε ἡ δραχμὴ ἤρχισε νὰ χάνῃ τὸ κάλυμμα της καὶ νὰ ὑποτιμᾶται ραγδαίως. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ πολέμου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθεν ἡττημένη τὸ ἑλληνικὸν συνάλλαγμα, ὑπέστη πολλὰς διακυμάνσεις, εὐρίσκεται δὲ σήμερον εἰς τὸ 1)10 τοῦ ἀρτίου τοῦ.

Πῶς λοιπὸν τὸ συνάλλαγμα μας θὰ καταστῇ ἤδη δυνατόν ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἀρχικὴν του ἀξίαν; ἔχομεν δημόσιον χρέος 20 χιλιάδων περίπου ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Ὡστε καὶ ἂν ἀκόμη πορισυλλεγῶσιν ἐκ τῆς κυκλοφορίας αἱ 4 χιλιάδες ἑκατομμυρίων ἐκδοθέντος χαρτονομίσματος πάλιν θὰ ἔμενον εἰς ὄρος τῆς πίστωσης τῆς Ελλάδος τὸ δημόσιον χρέος της, ὥστε πᾶσα κυκλοφορία χαρτίνου νομίσματος νὰ ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν του. Μόνον ἐὰν ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ κυκλοφοροῦμεν χρυσὸν τότε θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἔχω-

μεν ἐλπίδας διατηρήσεως τοῦ ἀρτίου. Διότι διὰ μίαν ἀγγλικὴν λίραν θὰ ἐπληρώναμεν 25 περίπου χρυσὰς δραχμὰς. Τότε μὲ 65 περίπου ἑκατομμύρια τοιςῶν χρυσὰς δραχμὰς θὰ ἐπληρώναμεν ἐτησίως τοὺς τόκους καὶ τὰ χρεωλύσια τῶν ἐξωτερικῶν μας χρεῶν. Καὶ θὰ ὑπελείπετο ὁ διακανονισμὸς τῶν ἐσωτερικῶν μας μόνον δανείων, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐμερίνα ἡ Κυβέρνησις ἔχουσα ἐπίκουρον καὶ τὸν ἑλληνικὸν πατριωτισμὸν. Δυστυχῶς ὅμως χρυσὸς δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν Ελλάδα. Ὡστε τὸ ὅρατον τοῦτο σχέδιον εἶναι ἐντελῶς ἀνεφάρμοστον καὶ εἰμεθα ὑποχρεωμένοι, ὡς Κράτος, νὰ κυκλοφοροῦμεν χάρτινον νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἔχει μοναδικὸν ἀντίκρουσμα τὴν οἰκονομικὴν πίστιν τῆς χώρας. ἔχομεν ἐπομένως κατ' ἀναπόδρασιν ἀνάγκην συνάλλαγμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει μεγίστην ἐπίδρασιν ἡ ἐμπιστοσύνη τὴν ὁποίαν ἐμπνέομεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὡς Κράτος καὶ τὸ ποσὸν τοῦ πλούτου ὅπερ δύναται νὰ παράγωσιν ἐτησίως αἱ ἑθνικαὶ μας δυνάμεις.

Σήμερον ἔχοντες ὡς δεδομένον ὅτι τὸ νόμισμά μας κατοπτρίζει ἀκριβῶς τὴν οἰκονομικὴν ἀντοχὴν μας καὶ τὰς ὑπαρχούσας ἐλπίδας βελτιώσεως τῶν ἐσωτερικῶν μας πραγμάτων ὑποχρεοῦμεθα πρῶτον ἡμεῖς οἱ ζῶντες μονίμως εἰς τὸν τόπον νὰ μὴ ἔχωμεν καμμίαν διστασίαν πρὸς τὴν δραχμὴν. Οὗτοι θὰ δυνάμεθα νὰ διατηρήσωμεν τὴν ἀγοραστικὴν ἀξίαν τοῦ νομίσματος μας. Μὴ μίαν λίραν Ἀγγλίας ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς 250 δραχμὰς πρέπει ν' ἀγοράζωμεν ἀντικείμενα ἴσης ἀξίας. Διότι ἀπὸ τοὺς δημοσιευθέντας τιμηθίμους παρατηρεῖται τὸ κατὰ

πληκτικὸν φαινόμενον, ὅτι μὲ μίαν λίραν ἦτοι μὲ 250 δραχμὰς [μόλις τὸ 1)3 τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα ἡγοράζαμεν πρὸ ἐνὸς ἀκριβῶς ἔτους (8-τε ἡ λίρα ἰσοδυναμεῖ πρὸς 420 δρ.) δυνάμεθα ν' ἀγοράσωμεν σήμερον. Ἡτοι δὲν παρατηρεῖται μόνον ἡ δυσπιστία τῶν ξένων ἀγορῶν πρὸς τὸ ἑθνικὸν μας νόμισμα, ἥτις προκαλεῖ θεδαίως τὴν ὑποτίμησίν του, ἀλλὰ καὶ ἡ πλήρης περιφρόνησις ἡμῶν πρὸς τὴν ἀγοραστικὴν του ἀξίαν, ὥστε ὑπερτιμωμένου τοῦ συναλλάγματος μας ὅχι μόνον νὰ μὴ βλέπωμεν πτώσιν τῶν τιμῶν ἀλλὰ τοὐναντίον αὐξήσιν αὐτῶν. Τὸ φαινόμενον πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς ἐλλειψίαν συναλλαγματικῆς πολιτικῆς τοῦ Κράτους. Περὶ τούτου δὲν ἔχομεν ἄρμοδιότητα ν' ἀσχοληθῶμεν σήμερον ἡμεῖς. Αἱ συνέπειαι τοῦ ὅμως βαρύνουν ἐξαιρετικῶς τὴν χώραν, ὥστε ἐν ᾧ ἡ δραχμὴ ἀνέκτησε τὰ 2)5 τῆς ἀξίας της οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους ζητοῦν αὐξήσιν τῶν μισθῶν των, διότι ἄλλως δὲν δύνανται ν' ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς, ἐν ᾧ πρὸς ἔτους ἐπὶ ἑκατοντα ὅτε ἡ λίρα Ἀγγλίας ἐτιμᾶτο 420-450 δραχ.

Συνάλλαγμα λοιπὸν, ὑπὸ τὴν πρακτικὴν ἐννοίαν του, σημαίνει χαρτονομίσμα κυκλοφοροῦν ὑπὸ τὴν ἐγγύτην τοῦ Κράτους ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξωτερικῆς ἀξίας καὶ χωρὶς ὀρισμένην τιμὴν. Ἀπὸ ἧρας δι' αὐτοὺς ἐξαρτᾶται ν' ἀποδώσωμεν εἰς αὐτὸ ὅσον τοῦλάχιστον ἀξίαν πραγματικῶς δικαιούται νὰ ἔχῃ ἐφ' ὅσον ἀντιπροσωπεύει τὴν οἰκονομικὴν μας δυνάμιν ὡς χώρας παραγωγῆς, ἐχούσης ἀνεκμεταλλεύτους μεγάλας πηγὰς πλούτου καὶ ἀναμφισβήτητους ὀλικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις.

Κ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

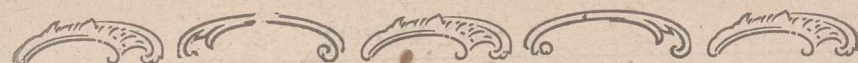

ΠΙΝΑΞ

ΠΕΡΙΕΧΩΝ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ 16 ΑΝΕΜΩΝ

Αρχαῖαι		Δέξεις κοιναί	
Βορρᾶς.	B.	Τρεμουντάνα.	
Μαροβορᾶς.	MB	Γρέγο-Τρεμουντάνα	
Μέσης.	M.	Γρέγος	
Μεσαπηνιώτης	MA	Γρέγο-Λεβάντες	
Απηνιώτης.	A,	Λεβάντες	
Εὐραπηνιώτης.	EA	Σιρόκο-Λεβάντες	
Εὐρος.	E.	Σιρόκος	
Εὐρύτονος.	EN.	Οστρια-Σιρόκο	
Νότος.	N.	Οστρια	
Λιβόντος.	AN	Οστρια-Γαρμπή	
Λίψ.	Λ.	Γαρμπή	
Λιβοζέφυρος	AZ	Ποννέντε-Γαρμπή	
Ζέφυρος	Z.	Ποννέντες	
Σκειρονοζέφυρος	SZ	Ποννέντε-Μαίστρος	
Σκείρων	S	Μαίστρος	
Σκειρονοβορᾶς.	SB	Μαίστρο-Τρεμουντάνα	

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ
ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ
53 Σταδίου 53

ΠΙΝΑΞ 27 ΓΝΩΜΙΚΩΝ

1	7
Εἰς τόπος διὰ κάθε πρᾶγμα καὶ κάθε πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του.	Εκπλήρωσον τὰ καθήκοντά σου ἵνα ἀποκτήσης τὸν σεβασμὸν τῶν δι- καιωμάτων σου.
2	8
Καιρὸς παντὶ πράγματι. Κάθε πρᾶγμα στὸν καιρὸ του (κι' ὁ καιρὸς τὸν Αὐγούστου).	Μὴ λέγῃς ποτέ: «θὰ τὸ κάμω αὐριον». Κάμε το ἀμέσως.
3	9
Ακάθαρτη μηχανὴ δὲν ἀρμόζει παρὰ σ' ἀκάθαρτους ἀνθρώπους.	Οἶκος διὰ τὰ ζῶα, διότι δὲν δύ- ναι νὰ παραπονεθοῦν.
4	10
Απὸ ἐπάνω ἕως κάτω τῆς κοινω- νικῆς κλίμακος τὸ παράδειγμα εἶναι ἡ ὠραιότερα ἀναπαράστασις τῆς ἐ- ξουσίας.	Ὁ ἀλκοολισμὸς εἶναι ὁ ἰσχυρότερος παραγωγὸς τῆς φτώχειας.
5	11
Ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα — Ἡ ἀκρι- βεία εἶναι ιδιότης τοῦ ἐθνεγενητοῦ ἐργάτου. Παρατήρησις: Οἱ ἀδύνατοι τοὶ ἔρχονται ἀργά.	Μὴ σπαταλᾷς τίποτε. Ἡ μικροτέ- ρα οἰκονομία συνετελεῖ εἰς τὴν ἐνί- κυναν τῶν μεθοδεύων.
6	12
Εσο δραχύλογος. Αἰσιγμαί σου εἶναι ἐπὶ πολὺ τιμοὶ ὅσον καὶ ἰδικαί μας.	Πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς ἀπειρη- σίου ἀνάγκη εἰδικῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ καπνίσματος.

13	Επίμονος παράκλησις ν' ἀρήσῃς αὐτὸ τὸ μέρος ἐξερχόμενος ὅπως θὰ ἐπεθύμεις νὰ τὸ εὖρης εἰσερχόμενος (Πρόκειται περὶ τῆς καθαριότητος τοῦ ἀριθμοῦ 000).
14	Εἶσο καθάριος ἐπάνω σου, εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ εἰς τὰς ξένας οἰκίας.
15	Εργάζου ἐν σιωπῇ. Οἱ φλυαροὶ ντὲς ἐκτελοῦν τὰ χειρότερα ἔργα.
16	Ἡ ἐργασία καὶ ἡ τιμιότης κάμνουν τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀνθρώπου.
17	ἴχε πρωτοβουλίαν. Τελειοποιῶν τὴν ἐργασίαν σου διπλασιάζεις τὴν ἀξίαν σου.
18	Επιμελοῦ τὴν ἀλληλογραφίαν σου. Ἐκ μιᾶς ἐπιστολῆς κρίνει τις τὸν ὅλον ὅστις τὸν ἀποστέλλει.
19	Κάμε καλῶς ὅ,τι κάμεις. Οὕτω θὰ μείνῃς εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ θὰ εὐχαριστήσῃς καὶ τοὺς ἄλλους.
20	Οἱ ἀναποφάσιμοι χάνουν τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς των οἱ δὲ ἐνεργητικοὶ τὸν διπλασιάζουν.
21	Αἱ καταχρήσεις ἐνὸς ἀνθρώπου ζημιοῦν τὰ προτερήματα πάντων.
22	Ο Νόμος τιμωρεῖ καὶ τὸν προσφέροντα καὶ τὸν λαμβάνοντα ἀθέμιτον τινὰ παραγγελίαν.
23	Τὸ ἀνώτατον ὄριον τῆς παραγωγῆς ἐν κατωτάτῳ χρονικῷ διαστήματι ἀποφέρει ἀνώτερον ὄριον αὐταμοιβῆς.
24	Πᾶσα ἐργασία δέον ν' ἀμοιβέται. Πᾶς ἀμοιβόμενος δέον νὰ ἐργάζεται.
25	Κακῶς ἐκτελεσμένον ἡμεροκάματον φαίνεται μακρὸν, καλῶς δὲ ἐκτελεσμένον φαίνεται βραχύ.
26	Συνιστᾶται ἡ μεγαλειτέρα εὐγενὴς συμπεριφορὰ εἰς τὸν πάτρωνα πρὸς τὸ προσωπικὸν τοῦ καταστήματός του.
27	

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

**Μ' ἐν φίλημα γεννώμεθα, μ' ἐν φίλημα γεννώμεν
κι' ἐν φίλημα λαμβάνομεν ὅποταν τελευτῶμεν.**

Ἀχιλλεὺς Παράσχος ὁ μελαγχολικὸς αὐτὸς θάρδος κατὰ τρόπον θαυμαστὸν συνώψισεν εἰς ἓν δίστιχον εἰς τὸ ὅποσον ὑπάρχει τρεῖς ἢ λέξεις φίλημα, δηλαδὴ εἰς τέσσαρες ἐν ὅλῳ λέξεις τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Διότι ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ συμβολισθῇ εἰς τὸ φίλημα. φίλημα δ' ἔρω, φίλημα δ' ὀργή, φίλημα ἡ χαρά, φίλημα ὁ θάνατος φίλημα καὶ ἡ προσδοκία ἀκόμη καὶ ἡ ἀπιστία. Φίλημα τοῦτο καὶ φίλημα Δαλιδᾶς. Συγχρόνως μὲ τὸ δίστιχον αὐτὸ ἔδωκε τὸν ἐπιτυχέστερον ὅρισμόν τοῦ φιλήματος ὑπὸ τὴν τριπλὴν μορφήν τῆς ἀγάπης ὡς ἐμβλήματος ὀργῆς, ἔρωτος καὶ φιλίας.

Ἀλλ' ὁ Παράσχος ἦτο ποιητής. Ἄν ἦτο ἱατρός θὰ μετέβαλλε τὸ ἐπίρημα εἰς σύνδεσμον τὸ «ἐπὶ τῶν» τελευτῶμεν διὰ τοῦ «διὰ νὰ» τελευτῶμεν. Διότι τὸ φίλημα, τοῦ ἔρωτος μάλιστα ἢ μπορεῖ καλλίστα νὰ γείνη φίλημα θανάτου μετὰ διάφορα καλλυντικά τὰ ὅποια οἱ μυρεφτοὶ

παρατάσσουν εἰς πολυχρώμους πολυτελεῖς ἐτικέτας. Μεταχειρίζονται τόσα πολλὰ μέσα αἱ γυναῖκες διὰ νὰ φαίνωνται σὰν κοῦκλες ὥστε νὰ διατρέχῃ κίνδυνον ἡ υἰεὶα τοῦ ἀσπαζομένου παρειᾶς καὶ χεῖλη ἐφ' ἧν κατὰ στρώματα κατὰ ζωγραφικὸν τρόπον ἀπρεσιαστικὸν ἐπιτίθενται τὰ ἐγχρώμα παρασκευάσματα τῆς μυστηριώδους καὶ θαύματος γοῦπαρισινῆς μυρεφτικῆς τέχνης. Πομάδες, κρέμες, κρᾶντόνια.

Κίνδυνος θάνατος λοιπὸν αἱ παρεῖαι καὶ τὰ χεῖλη τῆς φίλης τὴν ὅποσαν οἱ ποιηταὶ ὕμνησαν μὲ ἀκράτητον λυρισμόν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ποιητοῦ ὅστις τοποθετεῖ τὸν ἔρωτα εἰς τὰς μαλακὰς παρειὰς μέχρι τοῦ νεοσσὸς ἤρωτος σπινθηρικοῦν ἀρξικοπημάτων. Ἄπο καταβολῆς Εὐδᾶς τὸ φίλημα ὑπῆρξε κατ' ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὅλας τὰς φυλὰς ἡ ποιητικωτέρα, ἀγνωτέρα, γλυκυτέρα, ἢ φυσικωτέρα ἀλλὰ καὶ προχειροτέρα ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης. Ἀπὸ τῶν γονέων οἱ ὅποιοι φιλοῦν τὰ τέκνα των μέχρι τοῦ ἔραστος ὁ ὅποιος μετὰ παλμῶν φόβου καὶ πόθου ἐναγκάζεται τὸ ἰνδαλμῶν του ἀπὸ τῆς θερμᾶς εἰκόνης ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐναπο-

θέτομεν τὸν ἀπασμὸν τῆς πίστεως μέχρι τοῦ θήλεος τὸ ὅποιον εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸ σπῖτι, εἰς τὰ ἐμπορικὰ, ὅπου εὐρεθῇ ἀνταλλάσσει ἀντὶ χαίρεισμοῦ μετὰ τὴν δόμωφλόν τῆς φίλημα, ἀπὸ τοῦ ἀναχωροῦντος διατάξει διμέχρι τοῦ ἐπιστρέφοντος ἐξ ἀποδημίας τὸ φίλημα εἶνε ἢ πλέον ἀνάμφισθήτητος ἀπόδειξις ἀγάπης. Ἀνεξαρκῆτως τῆς καταχρήσεως ἢ ὅποια μεταβάλλει εἰς ἀπλὴν ἐθιμοτυπίαν εἰς τύπον κοσμικῆς κινήσεως, τὸ φίλημα ἐν τοῦτοις ἀποτελεῖ ἐστὶν μικροβίων.

Αἱ δύο κυρίαι, ἡ Ποίησις καὶ ἡ Ὑγιεινὴ ἴστανται ἀντιμέτωποι. Ἡ πρώτη ὕμνει τὸ φίλημα ἢ δευτέρα τὸ κατηγορεῖ. Ἀς ἴδωμεν λοιπὸν τί λέγουν ὅχι μόνον οἱ λόγιοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ὕγιεινολόγοι ἢ ὕγιαιολόγοι, ἀφοῦ πολλοὶ ἱατροὶ θεραπεύουν ἐκτὸς τῶν ἀσθενῶν καὶ τὰς ἀτυχεῖς Μούσας αἱ ἐποιοῦν τὰ αὐτὰ πάσχουν ὅταν τὰς ἐπισκέπτονται οἱ φιλοδοξοῦντες ν' ἀνέλθουν ἐπὶ τοῦ Πηγάσου.

Τὸ φίλημα ὅπως διδάσκει ἢ ἱατρικῇ, εἶνε ἓνα εἶδος βεντούζας. Τὰ χεῖλη προσκολλώμενα ἀπομυζοῦν ὅ, τι ἐπικάθεται ἐπ' αὐτῶν, σίελον, κάθε οὐσίαν. Ὅσῳ μάλιστα εἶνε θερμότερα καὶ παρατείνονται τόσῳ ἢ ἀπομύζῃσι εἶνε τελειότερα. Αὕτῃ ἢ ἀλληλεπίδρασις εἶνε δολοφονική. Διότι μεταδίδονται ὅλοι οἱ δάκτυλοι φυματώσεως καὶ σιφυλίδος καὶ πάσης μεταδοτικῆς νόσου ἐν εἴδη ἐμβολιασμοῦ.

Αὕτῃ εἶνε ἢ ἄλλη ἀποφῆς τοῦ φιλήματος, ἢ θετικῇ, ἢ ἐπιστημονικῇ.

Καλλίτερα ὅλων αὐτῶν εἰκονίζει τὸ φίλημα ἓνας διάλογος ὁ ὅποιος διημερίσθη ἐν ὥρατον δειλινὸν καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἥλιος ἀπλώνει τὴν ἄλυσιν

γίδα τοῦ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος Συνομιλοῦσα μὲ μίαν Λα ἢ ὅποια εἶνε ἐνδεδυμένη μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας. Ομιλεῖ ἀπταιστώσ δύο ξένας γλώσσας, ἐδιάβασε τὴν Γκαρσὸν τοῦ Μαργκερίτ, παρακολουθεῖ τὰς συμφωνικὰς συναυλίας καὶ συχνὰ ἐκφράζει τὴν δυσφορίαν τῆς διὰ κάθε πρᾶγμα συνειδητόμενον. Ἐπέρασεν ἑξάφνα ἓνας γνωστός κύριος γνωστότερος διὰ τὸν ρωμαντικὸν τὸν ἔρωτα πρὸς μίαν ὠραίαν κυρίαν, παρὰ διὰ τὴν κοινωνικὴν του θέσιν.

Ἐγέλασε μόλις τὸν εἶδε καὶ παρενευθύνθη διότι δὲν τὴν ἐμιμήθη. — Μὰ γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο γελᾷτε;

— Δὲν ξέρετε μάλιστα τὸν ἰδῶ δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ... Μοῦ φαίνεται τόσον κωμικός.

— Διότι ἀγαπᾷ σι' ἀλήθειαν;

— Καλὲ αὐτὸς ἀγαπᾷ σὺν τοῦς ἱππότηας τοῦ μεσαίωνα. Ἀμα τὸν ἰδῆτε εἶνε σὺν νὰ διακηρύττῃ ὅτι ἔφυγε ἀπὸ αἰσθηματικὸν ραντεβου.

— Δηλαδή δὲν ἀγαπᾷ νεωτεριστικῶς. Ἡ ἀγάπη του εἶνε προπολεμική.

— Μὰ θέβαια τὸ πνεῦμα τῶν σημερινῶν χρόνων δὲν συμβιδάζεται μὲ τὸ σοβαρὸν, τὸ ἀνήσυχον τὸ παρῖφροντι ὕψος του. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τώρα μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ μονομαχίαν.

— Μὰ καὶ ὁ ἔρως μονομαχία εἶνε τῶν ψυχῶν.

— Καὶ πάντα θὰ πληγωθῇ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην.

— Φυσικὰ ἐξ οἰκείων τὰ θέλη.

— Ἀς ἀφήσωμεν τὰ ὅπλα. Σήμερον λοιπὸν πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν ὅχι σὺν καθυστερημένοι. Σὺν νέοι πολιτισμένοι ἄπθρῳποι.

— Δηλαδή φλέρτ, ντάνσιγκ αὐτο-

κίνητον σκανδαλάκια.

— Γιατί ὅχι.

— Ἀδικεῖτε τὴν νοημοσύνην σας ἢ μᾶλλον ὑποτιμᾶτε τὴν ψυχολογικὴν σας δύναμιν. Μὲ συγχωρεῖτε.

— Σὰς συγχωρῶ διότι ὁμιλεῖτε μὲ εὐλικρίνειαν, ἀλλὰ πλανᾶσθε. Ἐρως δὲν ὑπάρχει.

— Ἀκριβῶς! Ὑπάρχει ἐκφυλισμὸς τοῦ ἀνθρώπου.

— Ομιλεῖτε σὺν φιλόσοφος, τοῦλάχιστον σὺν νευρολόγος.

— Εἶμαι ἓνας ἀπλοῦς παρατηρητής.

— Ὁ ἔρως εἶναι ἀρρώστεια. Εἶναι ὑποβολή. Εἶνε μία αὐταπάτη. Εἶνε μία ἀνισορροπία ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων. Εἶναι ἓνα παθολογικὸν φαινόμενον.

— Πάρετε ἀναπνοὴ παρακαλῶ. Αὐτὰ δὲν εἶναι ὀρισμοί, εἶναι κατηγορητήριον. Εἶνε κάτι χειρότερον· δικαιολογία ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος δὲν ἔμπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ.

— Σὰς συμβουλεύω νὰ διαβάσετε ἐπιστημονικὰ διβλία. Ἀλλοτε διὰ μίαν γυναῖκα συνέδαινον τρομερὰ ἔρωτικὰ δράματα, μονομαχίαι δι' ἓνα λοξὸν βλέμμα, δολοφονίαι διὰ μίαν ὑποψίαν, συνωμοσίαι, στραγγαλισμοί. Ὅρνοι ἀνετρέποντο, στρατηγοὶ ἐνικῶντο, καλλιγράφα ἀποκτονοῦσαν. Τὸ αἷμα ἐχύνετο παταμῆδόν. Σήμερον ἓνα γούος ἐχει κανονοποιητικώτερα ἀποτελέσματα.

— Καὶ ὅμως ἐν φίλημα δύο ἀναπαρένων εἶνε ἀσυγκρίτως πολυτιμώτερον ἀπὸ ὅλας τὰς νεωτεριστικὰς θεωρίας. Εἴσθε μία γυναῖκα νέα, εὐμορφῇ...

— Ἡ ὅποια οὔτε καπνίζει, οὔτε φηγίζει, οὔτε δακτυλογραφῶς εἶνε μοῦ εἶπε μὲ ἓνα ἀσυγκράτητον γέλωτα.

— Αἱ διακοπαὶ σας δείχνουν τὸ

πνεῦμα σας, ἀλλ' ἀμφισβητοῦν τὰς φυσικὰς ἀρετὰς σας.

— Λοιπὸν ἓνας ἄνθρωπος τοῦ ἀγαπᾷ, περ φιλεῖ.

— Ἀ σταθῆτε, ἐδῶ ὑπάρχει ἓνα ζήτημα σοβαρὸν. Ἀναφέρατε φίλημα. Τί εἶναι φίλημα; Ἐφέρετε;

Τροφή πυρίνη τῆς καρδίας, στιγμὴ κλαπείσα τῆς ἑδῆμ, ἀρχὴ ἀθανασίας ὅπως εἶπεν ὁ Παράσχος; Καὶ ὅμως.

Διαμαρτύρεται διὰ τὸ φίλημα αὐτό...

— Καμμία κυρία σεμνότυφος.

— Δὲν λέτε καλλίτερα κάθε κύριος γνωστὸς, διότι ἐκεῖνος ποῦ διατρέχει κίνδυνον, εἶνε ὁ δίδων τὰ φιλήματα καὶ ὅχι ὁ λαμβάνων.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Ἡ ὕγιεινὴ διαμαρτύρεται διὰ τὴν συνήθειαν τῆς συγκολλήσεως τῶν χειλέων. Εἶναι λείψανον ἀνθρωποφαγίας τὸ φίλημα. Τὸ φίλημα εἶναι φορεὺς μικροβίων νοσογόνων. Αὐτὸ τὸ ξέρετε βέβαια. Θὰ ξέρετε ἐπίσης ὅτι τὰ διάφορα καλλυντικὰ τὰ ὅποια ἢ διαμηχανία παρασκευάζει χιλίων εἰδῶν σκευασίες, πᾶστες, ὑγρά, ἀλοιφές, βαφές, κάθε ἄλλο εἶναι βέβαια ἢ ἄδωα. Δὲν λησμονεῖτε ὅτι εἰς τὰ χεῖλη εὐκολοτάτα πρὸς κολλᾶται κάθε μικροβίον. Μία ἀπορρόφησις λοιπὸν τῶν χειλέων τὴ θέλετε νὰ σὰς δώσῃ; τὴν ἀρχὴν ἀθανασίας; Ἀσθενεῖς κύριέ μου, ἀσθενεῖς.

— Αὐτὸ ποῦ θυμίζει ὅτι οἱ Γερμανοὶ εἶναι οἱ σοφώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου.

— Αὐτοὶ δὲν φιλοῦνται;

— Αὐτοὶ πρὸ παντὸς δὲν ἐννοοῦν ὅπως καὶ σὺς νὰ διακυβεύσων τὴν ζωὴν τῶν διὰ μίαν στιγμὴν ἀπόλαυσιν, ἓνας διάσημος Γερμανὸς ὕμνωλόγος ἐξαστρατεύσε κατὰ τοῦ

φιλήματος, ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς ἐκ τοῦ φυσιολογικοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἀκατόρθωτον νὰ λείψῃ τὸ φιλήμα ἐντελῶς, ἐφεῦρε τὸ ἀντιφιλικὸν φέμωτρον.

— Ἡ ὀνομασία εἶναι ἀρκετὰ ἐπιτυχής.

— Δέχομαι συγχαρητήρια εἶναι ἰδική μου.

— Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ἂν ἡ ἐφεύρεσις εἶναι τόσο καλὴ ὅσον καὶ ὁ τίτλος τῆς.

Ἡ δεσποινὶς ἐκινήθη ἀποτόμως. Ἀπὸ ἑνα κομψὸν τσαντάκι τῆς ἔδγα λε ἑνα λεπτότατον μεταξωτὸ μανδηλάκι.

— Τὴν βλέπετε αὐτὴν τὴν γάζαν;

— Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ εἶναι κανένα ἀλεξιφίλημα— διὰ νὰ διαπράξω κι' ἐγὼ μὲν νέναν λέξιν.

— Τὸ ἐμμεντεῦσατε· ἀλλ' εἶνε περὶ τὸν νὰ στενοχωρηθῇ, διότι δὲν πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ τὴν σιγμὴν αὐτὴν. Ὁ Γερμανὸς λοιπὸν ἐσκέφθη ὅσοι φιλοῦνται νὰ ἐπαρνεθῶν μεταξὺ τῶν χειλέων μίαν λεπτοτάτην μεμβράνην, ἡ ὁποία εἶνε ποτισμένη με ἀπολυμαντικὰς οὐσίας αἱ ὁποῖαι θὲν ἔχουν καμμίαν ὁσμὴν, δύνανται μάλιστα νὰ ἀρωματισθοῦν με τὸ ἄρωμα τοῦ γούστου σας. Ἡ ἐφεύρεσις εἶνε ἡμικρογραφία τῆς ρακέτας τοῦ τέννις. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπέρχεται ἡ γεφύρωσις ὅχι μόνον τῶν χειλέων, ἀλλὰ καὶ τοῦ

χάσματος μεταξὺ ποιήσεως καὶ ἰατρικῆς, ἡ συμφιλίωσις τῶν ἐν τῇ κωριολεξίᾳ τῆς, ἀφοῦ πρόκειται περὶ φιλήματος.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε γελοιοποιήσις ἐξευτελισμὸς τοῦ φιλήματος, ἐκφυλισμὸς—χωρὶς καλαμποῦρι. Θὰ πεθάνῃ τὸ δυστυχισμένον ἐξ αἰτίας.

— Καθόλου. Ὅσοι φιλοῦν [θ' ἀφεύγουν τὰς μολύνσεις, συνεπῶς τὸν θάνατον καὶ ἐπειδὴ θὰ παρατείνεται ἡ ζωὴ θὰ δίδονται περισσότερα φιλήματα.

— Εγὼ προτιμῶ νὰ μὴ δώσω κανένα φιλήμα στὴ ζωὴ μου, παρὰ νὰ τὸ δώσω διὰ μέσου πανιοῦ ποῦ λέτε, ὅσον ἀρωματισμένον καὶ ἂν εἶνε. Ἡ γάζα θὰ μοῦ ἐνθυμίσῃ χειρουργεῖον, λοιμοκαθαρτήριον. Εἶνε φοβερόν.

— Εἶνε σωτήριο, κατὰ τὴν ἰδέαν σας.

— Καὶ ὁ ἔρως, ἡ στοργή, ἡ πίστις, ἡ φιλία, θὰ φασκισθοῦν με μὴ μεμβράνα;

Εκείνη δὲν ἀπήντησε. Τὸ ἀραχνούφαντον μανδηλάκι ἐκρύβη με τρόπον, ἐγὼ δὲ ἔστρεψα τὸ βλέμμα πρὸ τὴν Δύσιν παρακολουθῶν δύο-τρία συννεφάκια τὰ ὁποῖα ἦσαν κατακόκκινα θὰ ἔλεγέ τις ἀποθυμῶν, ὡσὰν νὰ εἶχον καὶ αὐτὰ ἀκούσῃ τὰ τελευταῖα λόγια τῆς ὠραίας, ἀλλὰ καὶ πονηρὰς δεσποινίδος. Δ.Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΙΝΗΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ, ΤΡΑΧΙΑΝΗΣ

Υψηλ. τῆς Συφιλιδολογίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888,

MAURICE LEBLANC

ΤΟ ΜΙΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Ἡ ΠΛΕΟΝ ΤΡΥΦΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Μπωτρελὲ ἐδιάβασε με φωγὴν σχεδὸν τρ' μουςαν.

»Καθὼς ἡμπορεῖ κανεὶς ν' ἀντιληφθῇ, ὁ πίναξ αὐτὸς μετατροπῆς τῶν φηφίων εἰς φωγὴντα δὲν ῖναι ἀπολύτως καμμίαν ἀξία φωτὸς. Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι

φθάσῃ ἐκεῖ ποῦ πρέπει ἀκριβῶς, φθάνει φυσικὰ νὰ γνωρίξῃ ποῦ θέλει νὰ πάῃ. Μεῖ ἄλλα λόγια φθάνει νὰ ξέρῃ τί σημαίνει ἀκριβῶς ἡ λέξις «Βελόν». Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ πληροφορηθῇ ἀπὸ τὰς τρεῖς πρώτας γραμμάς. Ἡ πρώτη γραμμὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἐξῆς· νὰ ἐκδικηθῇ τὸν βασιλέα, τὸν εἶχα προειδοποιήσει ἄλλως τε...

Ὁ Μπωτρελὲ διεκόπη ἐκπληκτός.

— Τί εἶναι; Τί συμβαίνει; ἡρώτησεν ὁ Μασσιμπάν.

— Δὲν βγάζει πλέον κανεὶς νόημα.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Μασσιμπάν, ἡ πρώτη γραμμὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἐξῆς· «νὰ ἐκδικηθῇ τὸν βασιλέα, ...» Τί ἐννοεῖς μὲν αὐτὰ;

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ἀνεφώνησεν ὁ Μπωτρελὲς.

— Ἰούστ;

— Νὰ, δύο φύλλα σημειμένα. Τὰ δύο ἐπόμενα φύλλα κάποιος τὰ ἐσχίσεν. Φαίνονται ἀκόμη καὶ τὰ ἴχνη.

Εἰσεμὲν ἐλόκληρος ἀπὸ τὸ κακό του. Ὁ Μασσιμπάν ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος του.

— Πράγματι εἶπε, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὰ ἴχνη. Τὸ σχίσμα μάλιστα δὲν φαίνεται νὰ εἶναι παλιό. Νὰ κυττάξετε ὅλα τὰ τελευταῖα φύλλα εἶναι ὁ-

διὰ νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα αὐτό θὰ ἔπρεπε πρωτίτως νὰ τὸ γνωρίξῃ. Μία ἐλαχίστη μόνον ἐνδειξις ὑπάρχει τῆς κατευθύνσεως τὴν ὁποίαν πρέπει κανεὶς νὰ ἀκολουθήσῃ. Ἀς ἐπιχειρήσωμεν νὰ τὴν ἀκολουθήσωμεν ὑπὸ τὴν ἐδγηρίαν μου.

Καὶ πρῶτα ἂς πάρωμε τὴν τετάρτην γραμμὴν. Ἡ τετάρτη γραμμὴ περιέχει ὀρισμένας ὑποδείξεις. Ἀκολουθώντας δὲ τὰς ὑποδείξεις αὐτὰς ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ

λίγο στραπατσαρισμένα.

— Μά ποιός; Ποιός τὸ ἔκαμε αὐτὸ ρωτοῦς με ἀπελπισίας ὁ Μπωτρελέ... κανένας ὑπηρέτης;

— Ἰσως τὸ συμβάν νὰ χρονολογῆται πρὸ ὀλίγων μηνῶν, διέκοψεν ὁ Μασσιμπάν.

— Πάντως πρέπει κάποιος νὰ ἀνεκάλυψε καὶ νὰ ἐπῆρε αὐτὸ τὸ βιβλίο,

— Πῆτε μου σεῖς, κύριε, δὲν γνωρίζετε σεῖς τίποτε! ἤρώτησεν ὁ Μπωτρελέ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν βραδῶν. Δὲν υποψιάζεσθε κανένα;

— Θὰ ἠμπορούσαμε νὰ ἐρωτήσωμετὴν κόρην μου.

— Ναί... ναί... ἔχετε δίκαιο.

Ὁ κ. δὲ Βελν ἐκτύπησε τὸν κώδωνα. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ κυρία δὲ Βελμόν εἰδοποιήθησα ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην, εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἦταν μία γυναῖκα νέα ἀκόμη ἀλλὰ μὲ τὸν πόνο ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό της. Ὁ Μπωτρελέ ἐκπευσε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ.

— Κυρία μου, τὸ βιβλίο αὐτὸ τὸ θρήκατε στὴν βιβλιοθήκην καὶ τὸ ἐδιβάσατε;

— Ναί, χθὲς τὸ βράδυ.

— Ὅταν τὸ ἐδιβάσατε ἔλειπν τὰ δύο αὐτὰ φύλλα; Σὰς παρακαλῶ προσπαθήσατε νὰ θυμηθῆτε καλὰ, τὰ δύο φύλλα ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν πίνακα;

— Ὁχι, ὄχι, ἀπήντησεν ἐκπληκτικὴ δὲν ἔλειπεν ἀπολύτως κανένα φύλλο!

— Ἐν τούτοις κάποιος τὰ ἔσχισε!

— Ἀλλὰ τὸ βιβλίο ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὅλην τὴν νύκτα.

— Καὶ σήμερον τὸ πρῶν;

— Σήμερα τὸ πρῶν, τὸ κατέβασα καὶ τὸ ἄφησα σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι, εὐθὺς ὡς μοῦ ἀνήγγειλαν τὴν ἄφιξιν τοῦ κ. Μασσιμπάν.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, δὲν καταλαβαίνω τίποτε... ἐκτὸς ἐάν... ἀλλὰ ὄχι.

— Τί;

— Ὁ Γιώργος... ὁ μικρὸς μου γιός... νομίζω πῶς σήμερον τὸ πρῶν ἔπαιξε μὲ τὸ τὸ βιβλίο.

Ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης βιαστικὴ συν-οδουμένη ἀπὸ τὸν Μπωτρελέ, τὸν Μασσιμπάν, καὶ τὸν βραδῶν. Ὁ μικρὸς δὲν ἦταν στὸ δωμάτιό του. Τὸν ἀνεζήτησαν παντοῦ. Τέλος τὸν βρήκαν ποὺ ἔπαιζε πρὸς τὸ πίσω μέρος τῆς ἐπαύλεως. Ἀλλὰ ἦσαν ὅλοι τόσοι τρομαγμένοι, ὥστε ὁ μικρὸς ἐτρόμαξε καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ.

Ὁ ἄλλος ἔτρεχε ἀπ' ἐδῶ κ' ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, ἐρωτοῦσαν τοὺς ὑπηρέτας. ἤ-ταν μία γενικὴ ἀναστάτωση.

Καὶ ἐν τῇ μεταξὺ ὁ Μπωτρελέ ἀντε-λαμβάνετο εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἐξέφευγε ἀκόμη μίαν φορά ἀπὸ τὰ χέρια.

Προσεπάθησε νὰ ἀνακτήσῃ τὸ θάρρος του, προσέφερε τὸν βραχίονά του εἰς τὴν κ. δὲ Βελμόν καὶ συνοδουόμενος ἀπὸ τὸν βραδῶν καὶ τὸν Μασσιμπάν τὴν ὡδήγη-σεν εἰς τὴν σάλλαν.

— Τέλος πάντων, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτήν τὰ δύο αὐτὰ φύλλα δὲν μπο-ροῦμε βέβαια πιά νὰ τὰ εὑρωμεν, ἀλλὰ σεῖς κυρία μου τὰ ἐδιβάσατε;

— Βεβαίως, τὰ ἐδιβάσαμ' ἐδιβάσαμ' ὅλο τὸ βιβλίο μὲ μεγάλην περιέργειαν, ἰδίως αὐτὰ τὰ δύο φύλλα ἐκίνησαν τὴν προσοχήν μου.

— Λοιπὸν, κυρία, ἐμιλήστε, πῆτεμας τί ἔγραψαν; Τὸ περιεχόμενόν των εἶναι πολὺ σπουδαῖον; Ὁμιλήσατε, σὰς παρακαλῶ! Ἀς μὴ χάνωμε καιρό! Ἡ Κούφια Βελόνα...

— Ἀπλούστατα ἡ Κούφια Βελόνα θέ-λει νὰ πῇ...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνας ὑπηρέτης εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἐνα γραμμὴ γιὰ τὴν κυρία, εἶπε.

— Μπα. . . μὰ ὁ ταχυδρόμος ἐπέρα-σε πρὸ πολλοῦ.

— Ἐνα παιδάκι μοῦ τὸ ἔδωσε.

Ἡ κυρία δὲ Βελμόν ἀνοῖξε τὸ φάκελλο ἐδιέβλεπε τὸ περιεχόμενον καὶ ἔξαφνα φέροντας τὸ χέρι στὴν καρδιά της, ἔγεινε κατάχλωμη καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ.

Τὸ χαρτί εἶχε γλυστρίσει ἀπὸ τὰ χέ-ρια της. Ὁ Μπωτρελέ τὸ ἐμάζεψε καὶ χωρὶς οὔτε κἄν νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδεια ἔ-σπευσε καὶ αὐτὸς νὰ διαβάσῃ.

«Σωπάτε... εἰδ' ἄλλως ὁ υἱός σας δὲν θὰ ξυπνήσῃ πιά...»

— Τὸ παιδί μου, τὸ παιδί μου ἐφιθύ-ρισε, χωρὶς οὔτε κἄν νὰ ἔχῃ τὴν δύναμι νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειαν αὐτοῦ ποῦ ἀπει-λοῦσαν.

Ὁ Μπωτρελέ τὴν καθησύχασε,

— Ἐννοία σας μὴ φοβεῖσθε... Κάποι-ος θέλει ν' ἀστευθῇ... ἐλάτε καὶ ποιός θὰ εἶχε συμφέρον;

— Ἐκτὸς, εἶπεν ὁ Μασσιμπάν, ἂν εἶ-ναι ὁ Ἀρσὲν Λουπέν.

Ὁ Μπωτρελέ τοῦ ἔκαμε νόημα νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ. Τὸ ἤξευρε βέβαια αὐτὸς πῶς ὁ ἐχθρὸς ἦταν ἐκεῖ καὶ πάλι καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβὲς ἤθελε ν' ἀποσπάσῃ ἀ-πὸ τὴν κυρία δὲ Βελμόν τὸ μυστικὸν ποῦ τόσο καιρὸ ἀνεζητοῦσαν καὶ ὁ αὐτὸς ἐξ-φευγε ἀκόμη μίαν φορά.

— Σὰς παρακαλῶ κυρία μου, ἐξηκο-λοῦθητε συνέλθετε, δὲν ὑπάρχει κανένας ἀπολύτως κίνδυνος...

Θὰ ὠμιλοῦσε τέλος πάντων, τὸ ἐπι-στεψε πρὸς στιγμὴν, τὸ ἤλπισε, ἐφέλλι-σε μερικὰς συλλαβὰς, ἀλλὰ ἡ πόρτα ἀ-νοῖξε γιὰ δευτέρην φορά καὶ ἡ ὑπηρέτρια εἰσῆρχετο τρέχοντας καὶ σὰν χαμένη.

— Ὁ κύριος Γιώργος, κυρία, ὁ κύριος Γιώργος...

Διὰ μίαν ἢ μητέρα ἔξαναβρῆκε ὅλας της τὰς δυνάμεις. Πειὸ γρήγορα ἀπ' ὅ-λους καὶ ὠθουμένη ἀπὸ τὸ ἐνστικτο ποῦ δὲν ἀπατᾷ, κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκά-λα διέσχισε τὸν διάδρομον καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν τράπεζαν. Ἀκριβὲς ἐκεῖ σὲ μίαν πο-λυθρόνα, ὁ μικρὸς ὁ Γιώργος ἦταν ἐξη-πλωμένος ἀκίνητος;..

— Τί συμβαίνει, τί συμβαίνει; ἐφώ-ναξε ἑξαλλος!...

— Τὸν ἐπῆρεν ὁ ὕπνος ἔξαφνὰ ἀπὴν τησεν ἡ ὑπηρέτρια. Προσεπάθησα νὰ τὸν ἐμποδίσω γιὰ νὰ τὸν πιάω πρῶτα στὸ δωμάτιό του, ἀλλὰ ἐκοιμάτο ἤδη καὶ τὰ χέρια του ἦταν παγωμένα.

— Παγωμένα ἀνεφώνησεν ἡ δυστυχι-σμένη μητέρα!... ναί, ἔχεις δίκαιο... Αἱ Θεὲ μου, Θεὲ μου! φθάνει νὰ ξυ-πνήσῃ!

Ὁ Μπωτρελέ ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέ-πη του, ἔπιασε τὴν ἀκανθὰν τοῦ περι-στρόφου του καὶ ἐμφανίζοντας αἰφνιδί-ως τὸ ὄπλον, ἐπράσσει ἐναντίον τοῦ Μα-σιμπάν.

Ὁ Μασσιμπάν ὅμως σὰν νὰ παρακολου-θοῦσε τὰς κινήσεις τοῦ νέου διέφυγε τὸ κτύπημα. Ἦδη ὅμως ὁ Μπωτρελέ εἶχεν ὑπῆρξαι ἐναντίον τοῦ φωνάζοντος εἰς τοὺς ὑπηρέτας.

— Τρέξατε, βοήθεια... εἶναι ὁ Λου-πέν!

Ἡ ἐπίθεσις ἦταν τόσο ἀπτόμοος, ὥστε ὁ Μασσιμπάν ἐσκόνταψε ἐπ' αὐτὴν μίαν πολυθρόνα.

Ἀλλὰ δὲν εἶχαν παρέλθει παρὰ ὀλίγα μόνον δευτερόλεπτα ὑπόταν ἐσηκώμενο,

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

αφίγοντας τόν Μπωτρελέ παραζαλισμένον
καί κρατώντας στό χέρι τόν περίστροφον
τοῦ νέου.

— Θαυμάσιζ'... καί τώρα φιλαράκο
μου νά μή κουνήσῃς! Μά τήν ἀλήθεια δ-
μως σάν νά παράργησες νά μὲ ἀναγνω-
ρίσῃς!... Ὡστε τόσο πολὺ κατώρθωσα νά
μοιάσω στὸν κύρ Μασσιμπάν;

Ἀνεστηκώθηκε σ' ὄλον του τὸ ὕψος καί
κυττάζοντας τοὺς τρεῖς ὑπῆρέτας, οἱ ὁ-
ποῖοι σάν ἀποσβολωμένοι τὸν παρηκολού-
θουν διὰ τοῦ βλέμματός.

— Φιλαράκο μου, εἶπεν ἀποτεινόμε-
νος πρὸς τὸν Μπωτρελέ, ἔκαμες μιὰ βλα-
κία. Ἀν δὲν ἔλεγες πῶς εἶμαι ὁ Λουπέν
τὰ παλληκάρια ἐδῶ πέρα ἦσαν ἔτοιμα νά
ρμύσουν ἀπάνω μου, καὶ ἀλλοίμονό μου

τότε, ἕνας ἐναντίον τεσσάρων τί θὰ εἶ-
πορόυσα νά κάμω.

Επληρίσας πρὸς τὸ μέρος των.

— Ελάτε, παιδιά μου, μὴ φοβεῖσθε...
δὲν θὰ σᾶς πειράξω... μήπως θέλετε καμ-
μιὰ καραμελίτσα; Ὅσο γιὰ σένα! θὰ
μοῦ δώσῃς τὸ ἑκατοστάρικό μου! Ναί,
ναί, σὲ ἀναγνωρίζω. Ἐσένα ἐδωροδόκησα
πρὸς ὀλίγου γιὰ νά φέρῃς τὸ γράμμα στήν
κυρία σου... Ελα κάνε γρήγορα....

Ἐπῆρε τὸ ἑκατοστάρικο τοῦ τοῦ ἔπει-
νε ὁ ὑπῆρέτης καί τὸ ἔσχισε σὲ χίλια
κομμάτια.

— Τὸ χρῆμα τῆς δωροδοκίας ... δὲν
μοῦ πάει σὲ καλὸ!

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζώρτζ 6) Τηλέφ. 30-74

Συνεργασία κυρίας Ε. Α. ΚΑΜΠΑ ἱατροῦ Γυναικολόγου.

Ακτινοσκοπήσεις, Ακτινοθεραπείαι, Ακτινογραφίαι,

Μηχανοθεραπείαι, Διαγνωστικὴ, Χρόνια νοσήματα

Θεραπεύονται ἀνευ φαρμάκων εἰμὴ δι' ἰδιαίτερας ὁλως μηχανικῆς
μεθόδου, ἀνωδύνου καὶ ἀνακουφιστικῆς, πλεῖστα ὅσα χρόνια νοσήματα
δυσίατα ἢ καὶ ἀνίατα μέχρι σήμερον θεωρούμενα ἤτοι

**Ρευματισμοί, Ισχυαλγίαι, Σχοινοχικά, δυσκοιλιότης, Προστατί-
τις, Ψαμμίασις, Αὐπνία, Ἀναιμία, Ἐξηντλημένοι ὁργανισμοί, Πα-
ραλύσεις, Συρίγγια, Ατονα ἔλκη, Πολυσαρκία, Αἰμορροΐδες κτλ.**

Προλαμβάνεται καὶ σημαντικῶς βελτιώνεται ἡ Ἀρτηριο-κλήρωσις

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ

**Τοκετοί, Στείρώσεις, Μητρίτιδες, Χρόνιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυ-
στιτίτιδες κτλ. δι' ἰδιαίτερας μεθόδου μετὰ πληκτικὰ ἀποτελέσματα**

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Επ' εὐκαιρίᾳ τῆς μελετωμένης
ἀλλαγῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερο-
λογίου θὰ παραθέσω ὀλίγα τινὰ
περὶ τοῦ ἡμερολογίου τῆς Γαλ. Ε-
παναστάσεως διὰ τοὺς ἀγαπητοὺς
ἀναγνώστας τοῦ «Θησαυροῦ».

Ὁ Γαλλικὸς λαὸς μαζί με τὴν κα-
τάλυσιν τῆς Βασιλείας, μαζί με τὴν
κατάλυσιν τῶν προνομίων καὶ τῶν
τίτλων, με τὴν ἀνταλλαγὴν τοῦ «κύ-
ριος καὶ κυρία» διὰ τοῦ «πολίτης» καὶ
τέλος με τὴν κατάλυσιν καὶ αὐτῆς
τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, κατὰ
τὴν ἐπανάστασί τοι', ἐναντίον τοῦ
φεουδαρχισμοῦ καὶ τῆς τυραννίας
τῶν εὐγενῶν, κατήργησε καὶ τὸ ἡ-
μερολόγιον καὶ εἰσήγαγε τὸ Δημο-
κρατικὸ ὅπως τὸ ὀνόμαζαν ἡμερο-
λόγιον διὰ νά μὴν ἔχη τίποτε περὶ
μπροστά του ποῦ νά τοῦ θυμίσῃ τὸ
καθεστῶς ἀπὸ τὸ ὁποῖο πρὸ ὀλί-
γου ἀπεχωρίσθη, τὸ καθεστῶς κα-
τὰ τὸ ὁποῖο μόνο οἱ εὐγενεῖς καὶ
ὁ κλῆρος ἦσαν ἀφορολόγητοι, καὶ
εἶχαν τιμὴν, περιουσίαν καὶ προνόμια
οἱ δὲ λαικοὶ ζοῦσαν μόνον γιὰ νὰ
φορολογουῖνται, ἐνῶ τὸ δημόσιον
χρέος τῆς Γαλλίας ἤξανε καὶ ἔφθα-
σεν αἰσίως εἰς τὰ τέσσαρα δισε-
κατομμύρια ἕνεκα τῆς μεγάλης σπα-
τάλης τῶν αὐλῶν τῶν βασιλέων Λουδο-
βίκου ΙΔ' καὶ Λουδοβίκου ΙΕ' καὶ
τῆς μεγάλης ἀπληστίας τῶν αὐλικῶν
τῶν πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν ἐτόλμα
νά εἴπῃ ὅ,τι καὶ ὁ Μ. Κωνσταντῖ-
νος εἰς τοὺς δικούς του, ὁ ἀσθεγι-
κὸν νοῦν καὶ ἀσταθῆ χαρακτῆρα ἔ-

χων Λουδοβίκος ΙΣΤ',

Τῷ 1793 ὁ δραματικὸς ποιητῆς
καὶ μετέπειτα ἀποθανὼν μαζί με
τοὺς Δαντωνιστάς ἐπὶ τῆς λαιμητό-
μου πληρεξούσιος Ἰωάν. Φάμπρ τοῦ
Εγκλιαντῆν, προέτεινεν εἰς τὴν Συμ-
βατικὴν Συνέλευσιν τῆς Δημοκρα-
τίας τὴν κατάργησιν τοῦ Γρηγορι-
αίου καὶ εἰσαγωγὴν τοῦ Δημοκρα-
τικοῦ ἡμερ. λογίου. Ἡ πρότασις τοῦ
Φάμπρ ἐψηφίσθη ἀπὸ τὴν Συμβα-
τικὴν συνέλευσιν τὴν 24 Σεπτεμβρί-
ου 1793.

Τὸ ἔτος, ἀπὸ τὸ Δημοκρατικὸ
ἡμερολόγιον, ἄρχιζε κατὰ τὴν φθι-
νοπωρινὴν ἱσημερίαν καὶ διηρεῖτο
εἰς 12 μῆνας ἕκαστος τῶν ὁποίων
εἶχε 30 ἡμέρας. Ὁ μὴν διηρεῖτο εἰς
τρεῖς δεκαμερείας. Ἐπὶ πλέον 5 ἡμέ-
ρας τὸ ἔτος ἢ καὶ 6 διὰ τὸ ἔτος
ἡτο δίσευκτον ἦσαν ἀφισσεύμεναι
εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τῶν ἐορτῶν
τῆς Δημοκρατίας.

Ὁ Φάμπρ ποιητῆς ἔκαμε τὰ ὀνό-
ματα τῶν μηνῶν ὁμοιοκατάληκτα
κατὰ τρία. Οἱ μῆνες ἦσαν οἱ ἑπο-
μενοί.

Βαντεμαίρ = ὁ μὴν τοῦ τριμήνου
(Σεπτέμβριος).

Μαρουαί = τῶν ὀμνῶν (ὁκτώ-
βριος).

Φορμαίρ = τῶν παγετῶν (Νοέμ-
βριος).

Νιβώζ = τῶν χιόνων (Δεκέμ-
βριος).

Πλυβιώζ = τῶν βροχῶν (Ἰανου-
άριος).

Βαντώξ = τῶν ἀνέμων (Φεδρου-
άριος.

Ζερμινάλ = τῆς βλαστήσεως (Μάρ-
τιος).

Φλοριάλ = τῶν ἀνθέων (Απρί-
λιος).

Πραιριάλ = τῶν Λειβαδιῶν (Μα-
ιος).

Μεσσιντώρ = τοῦ θερισμοῦ (Ι-
ούνιος).

Θερμιντώρ = τῶν καυμάτων (Ι-

αύλιος).

Φρουκτιντώρ = τῶν καρπῶν (Αὐ-
γουστος).

Αἱ ἡμέραι ὠνομάζοντο· πρώτη,
δευτέρα, τρίτη, τέταρτη, πέμπτη,
ἕκτη κλπ. Τὰ ἔτη ἐμέτρων ὅχι ἀπὸ
τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ
ἀπὸ τῆς κηρύξεως τῆς Γαλλικῆς
Δημοκρατίας.

Χαλκίς

Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑΣ

ΠΟΙΚΙΛΛΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ο πληθυσμός της Γῆς.

Τῷ 1870 ἐγένετο μία απο-
γραφή, καθ' ἣν ὁ πληθυσμὸς τῆς
Γῆς ἀνῆλθετο εἰς 1.308.000.000
ψυχάς. Ἀλλή ἀπογραφή ἐγένετο τῷ
1908, ἐξ αὐτῆς δὲ ἐξήχθη ὅτι ζῶσιν
ἐπὶ τῆς γῆς 1.700.000.000 ψυχῶν,
ὥς πρὸς τὸ φύλον δὲ ἡ ἀναλογία εἶ-
ναι 990 γυναῖκες πρὸς 1000 ἄν-
δρας.

Ζῶα οὐδέποτε πίνοντα

Τοιαῦτα εἶναι αἱ λάμαι τῆς Πα-

ταγωνίας καὶ ἔλαφοι τῆς Απωτάτης
Ανατολῆς. Εὐρίσκονται ἐπίσης εἰ
μέρη ἐντελὲς ἄνδρα εἰς τὰ ὁποῖα
ἐπομένως εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον
νὰ πῖνουν ὕδωρ, ὅφρως, σαῦραι καὶ
μία νυκτερίς τῆς δυτικῆς Αμερικῆς.
Εἰς τινὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας ὁ-
πάρχουν ποιμνία ἀγελάδων καὶ αἰ-
γῶν, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε σχεδὸν πί-
νουσι καὶ ἐν τούτοις αὐτὰ τὰ ζῶα
χορηγοῦσι τὸ γάλα, ἐξ οὗ κατασκευ-
άζεται τὸ διάσημον τυρίον Ροκφώρ.

Τὸ πανηγυρικὸν τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀποστέλλεται χρο-
νόδετον εἰς τοὺς συνδρομητάς μας. τοὺς ἀποστέλλοντος τὴν συν-
δρομὴν των καὶ τοὺς ἐγγραφομένους νέους τοιοῦτους ἐσωτερικοῦ
καὶ ἐξωτερικοῦ.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπιθυμοῦντες νὰ προμηθευθῶσιν οὐ-
τὸ πρέπει νὰ ἐμβάσωσιν ἀπ' εὐθείας ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον ἐκ δραχ-
μῶν 12,50 καὶ θὰ τὸ λάβωσι ἐπὶ ουστάσει εἰς τὴν διεύθυνσίν
των.

Επίσης καθιστῶμεν γνωστὸν τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀποκτή-
σωσι δολόμληρον τὴν σειρὰν τοῦ «Θησαυροῦ» ὅτι δύναται ν' ἀπο-
τανθῶσιν εἰς τὰ γραφεῖα μας, τόσον διὰ τὰ 52 τεύχη, τοῦ παρελ-
θόντος ἔτους, ὅσον καὶ δι' ὠρισμένους ἀριθμοὺς αὐτῶν.

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΜΗΧΑΝΗ

ΟΙ ΟΔΟΝΤΕΣ

Ο ἄνθρωπος ἔχει 32 ὁδόντας, 16
εἰς τὴν ἄνω σιαγόνα καὶ 16 εἰς τὴν
κάτω. Οἱ 32 οὗτοι ὁδόντες διαιροῦν-
ται εἰς κατηγορίας.

1) **Κοπιῆρες.** Καλοῦνται οὕτω
οἱ 4 ἐμπρόσθιοι ὁδόντες τῆς ἄνω
σιαγόνος καὶ οἱ ἀντιστοιχοῦντες εἰς
τοὺς 4 τῆς κάτω σιαγόνος. Ὠνο-
μάσθησαν δὲ οὕτω διότι δι' αὐτῶν
κόπτομεν τὰς τροφάς.

2) **Κυνόδοντες** (σκυλλόδοντα).
Τοιαῦτα ἔχομεν 4, ἴτοι ἀνὰ ἓν ἐκα-
τέρωθεν τῶν κοπιήρων τῶν δύο
σιαγόνων. Μὲ αὐτὰ κομματιάσομεν
τὰς σκληρὰς τροφάς καὶ ὀνομάζον-
ται σκυλλόδοντα διότι ὁμοιάζουν
τοὺς ὁδόντας σκύλλου.

3) **Ψευδοτραπεζίται.** Εἶναι 8 ἀνὰ
δύο ἐκατέρωθεν τῶν κυνόδοντων
ἐκάστης σιαγόνος. Δι' αὐτῶν ὅχι
μόνον δαγκάνομεν ἀλλὰ καὶ ἀλέθο-
μεν τὰ φαγητά.

4) **Τραπεζίται.** Εἶνε δώδεκα,
ἀνὰ 3 ἐκάστην πλευρὰν ἐκάστης σια-
γόνος. Οὗτοι εἶνε πλατεῖς καὶ πολὺ
δυνατοί· διὰ τοῦτο δὲ ὅχι μόνον
σπάζουν τὰς πλεονεκτοῦσας τροφάς
ἀλλὰ καὶ τὰς ἀλέθουν ὥς μικροπε-
τραί.

Διὰ νὰ μὴ φθειρῶνται οἱ ὁδόντες
ἀπὸ τὴν συνεχῇ πρῶτον τῆς
μαστήματος, τὸ ὅσπου αὐτῶν ὀχι
μόνο εἶνε σκληρότερον καὶ δυνατό-
τερον ἀπὸ τὰ ἄλλα ὅσα τοῦ σώμα-
τός μας, ἀλλὰ καὶ εἶνε σχεπασμενον
μὲ μίαν πολὺν στερεὰν ὑπερδὴ οὐσί-

αν, τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν «σμάλ-
τον». Ἀν συντριβῇ μικρὸν μέρος
αὐτοῦ τοῦ σμάλτου, τότε εἰσέρχεται
εἰς τὸν ὁδόντα ἀήρ, καὶ ἀρχίζει ὁ
ὁδοντόπονος. Τὸ σμάλτον τοῦτο κα-
ταστρέφεται καὶ ἀπὸ τὰ εἰσερχόμε-
να μεταξὺ τῶν ὁδόντων τεμάχια κρέα-
τος ἢ ἄλλης τροφῆς. Διὰ τοῦτο με-
τὰ τὸ φαγεῖν τὸν πλύνομεν καλῶς
τοὺς ὁδόντας μας ἢ καθαρίζομεν
κατὰ πάσαν πρωΐαν μὲ ψήκτραν
(βούρτσαν) ἢ καὶ τὸ δάκτυλόν μας.
Ὡφελεῖ ἐπίσης ὁ καθαρισμὸς τῶν
ὁδόντων μὲ καλὴν ὁδοντόκρινιν, ἄλ-
λὰ βλάπτει μεγάλως ὁ διὰ βελόνης ἢ
καρφοβελόνης.

ΓΛΩΣΣΑ, ΣΙΕΛΟΣ, ΦΑΡΥΓΞ

ΓΛΩΣΣΑ, ΣΙΕΛΟΣ, ΦΑΡΥΓΞ

Ἡ γλῶσσα ἔχει τὴν ἀσθμίν τῆς
γεύσεως, τῇ βοηθείᾳ δὲ αὐτῆς ἐν-
νοοῦμεν τὸ γλῶσσο καὶ τὸ πικρὸν, τὸ
ἀλμυρὸν καὶ τὸ ἀγλύστον, τὸ γόσ-
τιμον καὶ τὰ ἄγιστα. Ἡ γλῶσσα
μετὰ τὴν μάσπιν τῆς τροφῆς τὴν
λαμβάνει, τὴν περιστρέφει εἰς ὅλα
τὰ μέρη τοῦ στομάχου, τὴν ἀναμιγ-
νύει καὶ τὴν ἐπιμένει μὲ τὸν σιέλον
ἀκολούθως τὴν περιμαίσει εἰς ἓν
μέρος καὶ τὴν ὠθεῖ πρὸς τὸν λαι-
μόν.

Θὰ ἦτο ἀδύνατον ἡ τροφήν μα-
σηθῇ καὶ νὰ γίνῃ κατάλληλος πρὸς
χώνευσιν ἐντὸς τοῦ στομάχου, ἂν

Ο ΣΤΟΜΑΧΟΣ

δεν ἐβρέχετο προηγουμένως μετὸν «σίελον», ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται ἐντὸς τῶν σιελοποιῶν ἀδένων (γαργαρήθρες). Οὗτοι περιβάλλουν πανταχόθεν καὶ τὸ στόμα καὶ τὴν γλῶσσαν, καὶ παράγουν ἀκαταπαύτως σίελον, ὀλίγον μὲν ὅταν δὲν τρώωμεν, διὰ νὰ κρατῇ τὸ στόμα ὑγρὸν, πολὺ δὲ ὅταν τρώωμεν. Ὁ σίελος μεταβάλλει τὴν σκληρὰν τροφήν εἰς μαλακὴν, τὸ ζύμωμα δὲ τοῦτο τῆς τροφῆς εἶναι ἡ πρώτη ἐργασία διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ αἵματος. Ἐὰν δὲν μασῶμεν καλῶς τὰ φαγητὰ διὰ νὰ χωνεύονταί ευκόλως θὰ πάθῃ ταχέως ὁ στόμαχός μας.

Ἡ τροφή, ὅταν τὴν καταπίνωμεν, δὲν καταβαίνει μόνη διὰ τοῦ «φάρυγγος» ἀπὸ τὸ στόμα εἰς τὸν στόμαχον, ἀλλὰ τὴν παραλαμβάνει εἰς σωλήν, ὀνομαζόμενος «οἰσοφάγος». Οὗτος συστέλλομενος καὶ διαστελλόμενος τὴν καταβιβάζει εἰς τὸν στόμαχον. Ἐκτὸς τῆς ὁπῆς τοῦ φάρυγγος ἀκριβῶς κάτωθεν αὐτῆς καὶ ὀπισθεν τῆς γλώσσης ὑπάρχει ἡ ὁπὴ τοῦ «λάρυγγος», δι' αὐτῆς δὲ ἀναπνέομεν. Ὅταν καταπίνωμεν, ἡ τροφή διέρχεται ἄνωθεν αὐτῆς τῆς ὁπῆς, ἂν δὲ εἰσῆρχετο ἐντὸς αὐτῆς θὰ ἐπνιγόμεθα. Διὰ τοῦτο ἄνωθεν τοῦ λάρυγγος ὑπάρχει ἐν μικρὸν ἐπικάλυμμα, καλούμενον «ἐπιγλωττίς». Τοῦτο κλείει μέ μεγάλην ταχύτητα πρὶν διαβῇ ἡ τροφή, καὶ μετὰ τὴν διάβασίν της ἀνοίγει πάλιν διὰ νὰ διέλθῃ ἡ ἀναπνοή. Ἐνίοτε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, ἐνῶ ὁμιλοῦμεν ἢ γελῶμεν, συμβαίνει ἡ ἐπιγλωττίς νὰ μείνῃ ὀλίγον ἀνοικτὴ καὶ νὰ πέσῃ ἐντὸς τοῦ φάρυγγος καὶ ἐν μικρὸν ψίχουλον ἢ ὕδωρ. Εὐτυχῶς ἅμα γίνῃ τοῦτο μᾶς καταλαμβάνει δύνατὸν βήξ καὶ οὕτως ἐξέρχεται τὸ σιελθόν.

Καθὼς τὸ στόμα οὕτω καὶ ὁ στόμαχός μας περιέχει εἰς τὰ πλευρά του ἐν ὑγρὸν καλούμενον «γαστρικόν» τοῦτο δὲ μεταβάλλει ἐντὸς τοῦ στομάχου τὴν τροφήν εἰς χυμόν. Ἡ χώνευσις δὲ γίνεται ὡς ἑξῆς. Ἐνῶ ὅταν εἴμεθα νήστες ὁ στόμαχός μας εἶνε χαλαρὸς, ἅμα ἀρχίσωμεν νὰ τρώωμεν ἀρχίζει νὰ σαλεύῃ καὶ νὰ κινῆται βραδέως ὡς τὸ κύμα τῆς θαλάσσης. Τοιοῦτοτρόπως ἀναμιγνύεται τὸ φαγητόν, αἱ δὲ κινήσεις τοῦ στομάχου ἀξάνουσι βαθμηδὸν ἐφ' ὅσον προχωρεῖ ἡ χώνευσις. Οὕτω τὸ «γαστρικόν» ὑγρὸν ἀναμιγνύεται μετὰ ὅλας τὰς τροφὰς καὶ ζυμώνεται μετ' αὐτάς.

Ὁ στόμαχός μας ἑμοιάζει μικρὸν ἄσκον ἔχοντα δύο στόμια. Διὰ τοῦ ἐνὸς εἰσέρχεται εἰς αὐτὸν ἡ τροφή, διὰ δὲ τοῦ ἄλλου ἐξέρχεται ἡ χωνευμένη καὶ μεταβαίνει εἰς τὰ ἔντερα. Εἰς τὸ δεύτερον τοῦτο στόμιον ὑπάρχει εἰς σφιγκτήρ ὀνομαζόμενος «πυλωρός», αὐτὸς δὲ ἂν ἡ τροφή διέλθῃ διὰ τοῦ στομίου τούτου πρὶν χωνεῦσθαι, τὴν στέλλει εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἀφοῦ ἡ τροφή χωνεῦσθαι καλῶς καὶ διαλυθῇ ἐντὸς τοῦ τοῦ στομάχου πρέπει ν' ἀποχωρισθοῦν τὰ περιττὰ αὐτῆς μέρη, τὰ μὴ χρησιμεύοντα διὰ τὴν θρέψιν τοῦ σώματος καὶ νὰ προετοιμασθῇ τὸ χρήσιμον μέρος, τὸ ὁποῖον θὰ ἀναμειχθῇ μετὰ τὸ αἷμα. Ἐπομένως ἡ τροφή, μεταβληθεῖσα εἰς χυμόν, διέρχεται διὰ τοῦ «πυλωροῦ» καὶ χύνεται εἰς τὰ ἔντερα. Ταῦτα τότε συστέλλονται καὶ διαστελλονται, καὶ οὕτως ὀλίγον κατ' ὀλίγον καταβαίνει ὁ χυμός. Ἐνῶ ὁ μὲν καταβαίνει, ἀναμιγνύονται μετ' αὐτοῦ τρία ὑγρά.

Τὸ πρῶτον ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον χύνεται εἰς τὸν ἑντερικὸν σωλήνα εἶνε ἡ χολή, ἡ ὁποία γίνεται ἐντὸς τοῦ ἥπατος (συκωτίου), καὶ συνάγεται εἰς μίαν κύστιν (φούσκαν) κολλημένην ἐπάνω εἰς τὸ ἥπαρ. Ὅταν λοιπὸν περνᾷ ἀπὸ τὰ ἔντερα ὁ χυμός, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμαχον, χύνεται διὰ μέσου λεπτοῦ σωληναρίου καὶ ὀλίγον ἀπὸ τὸ ὑγρὸν τῆς χολῆς καὶ ἐνώνεται μετὰ τὸν χυμόν.

Ὀλίγον παρακάτω χύνεται καὶ τὸ δεύτερον ὑγρὸν, ὀνομαζόμενον «παγκρεατικόν» διότι γίνεται μέσα εἰς τὰ λεγόμενα γλυκᾶδια, τὰ ὁποῖα ἐπιστημονικῶς ὀνομάζονται «πάνκρεας».

Τὸ τρίτον ὑγρὸν ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ ἔντερα καὶ ὀνομάζεται «ἐντερικόν» ὑγρὸν. Τὰ τρία ταῦτα ὑγρά ἔχουν τὴν δύναμιν ν' ἀποχωρίζουν ἀπὸ τὸν χυμόν τὸ θρεπτικὸν μέρος τοῦ, καὶ νὰ τὸ κάμνουν τῶς λεπτόν, ὥστε νὰ δύναται νὰ εἰσέρχεται

καὶ εἰς τὰ λεπτότερα ἀγγεῖα τοῦ σώματος. Τὸ λεπτόν τοῦτο καὶ θρεπτικὸν ὑγρὸν τὸ ὁποῖον φορίζεται ἀπὸ τὸν χυμόν λέγεται «χυλός».

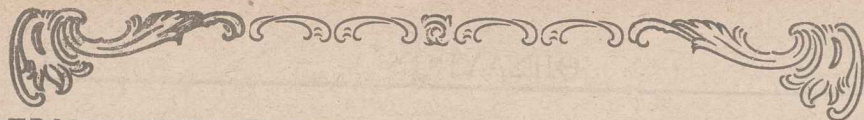
Μέσα εἰς τὰ ἔντερα, ἀπὸ τῆς μιᾶς, μέχρι τῆς ἄλλης ἄκρας αὐτῶν ὑπάρχουν μικραὶ φλέβες, πολὺ λεπταί, καθὼς καὶ ἐν ἄλλο εἶδος ἀγγείων, τῶν «λυμφικῶν».

Αἱ φλέβες δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἀγγεῖα ὅτων περὶ ἀπὸ πλησίον των τὸ ἀποχωρίζομενον ἀπὸ τὸν χυμόν θρεπτικὸν ὑγρὸν, τὸ ἀπορροφῶν καὶ ἕως ὅτου ὁ χυμός περάσῃ ὅλον τὸ μήκος τῶν ἐκ 10 μέτρ. ἐντέρων, ὅλη ἡ θρεπτικὴ οὐσία ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς αὐτὸν βυαίνεται ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀγγεῖα, καὶ μεταφέρεται διὰ μὲν τῶν φλεβῶν εἰς τὸ ἥπαρ (τὸ ὁποῖον παράγει χολήν, σάκχαρον, οὐρίαν κλπ.) διὰ δὲ τῶν λυμφικῶν ἀγγείων εἰς τὸ αἷμα πλησίον τῆς καρδίας.

Εἰς τὸ προσεχές

Περὶ λειτουργίας τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἐγκεφάλου.

ΑΝΕΧΩΡΗΣΕΝ ΔΙΑ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ
Η ΚΥΡΙΑ
ΚΑΛΙΟΠΗ Ε. ΛΕΚΟΥ
ΔΙ' ΑΓΟΡΑΝ ΜΟΔΕΛΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΔΙΑ ΤΟ ΕΝ ΤΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

ΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΚΗΛΙΔΕΣ

Όταν εἰς τὸ φόρεμά σας γείνη κηλὶς, ἐν τῇ δυσαρρεσκείᾳ καὶ στενοχωρίᾳ σας κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν μεταχειρίζεσθε οἷονδήποτε πρόχειρον μέσον, ἀλλὰ τοῦτο πολλάκις ἀντὶ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν κηλίδα τὴν καθιστᾷ χειροτέραν. Ἡ ἐξάλειψις μιᾶς κηλίδος δὲν εἶνε πάντοτε δυνατὴ, ἀλλὰ διὰ τῶν κατωτέρω ὁδηγίων, ἂν δὲν ἐξαλειφθῇ καθ' ὁλοκληρίαν, τουλάχιστον δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ χειροτερεύσῃ.

1) Κηλὶς διὰ ποτοῦ ζαχαρούχου.

Εξαλείφεται ἐπὶ παντὸς ὑφάσματος ἂν τὴν πλύνωμεν μὲ χλιαρὸν ὕδωρ.

2) Κηλὶς διὰ λίπους ἢ τοι προσελθούσα ἀπὸ ζωμὸν κρέατος κλπ.

Επὶ λευκοῦ ὑφάσματος ἢν πλύνωμεν μὲ σαπωνάδα ἢ ποτάσαν. Επὶ βαμβακεροῦ χρωματιστοῦ τὴν πλύνωμεν μὲ χλιαρὰν σαπωνάδα. Επὶ μαλίνου μὲ σαπωνάδα ἢ ἀμμωνίαν. Επὶ μεταξωτοῦ τὴν πλύνωμεν μὲ βενζίναν, αἰθέρα, ἀμμωνιακόν, ἄργιλον ἢ κιμωλίαν.

3) Κηλὶς δι' ἐλαιοβαφῆς, βερνικίου ρητίνης, κηρίου.

Διὰ τὰ λευκὰ καὶ χρωματιστὰ ὑφάσματα, βαμβακερὰ καὶ μάλλινα μεταχειρίζομεθα ἐκχύλισμα τερεβενθίνης (τρεμεντίνης), οἰνόπνευμα, ὕδωρ Κολωνίας καὶ ἔπειτα πλύσιμον καὶ σαπώνισμα. Διὰ τὰ μεταξωμὰ μεταχειρίζομεθα μὲ προσοχὴν μικρὰν ποσότητα βενζίνης ἢ αἰθέρος.

4) Κηλὶς ἀπὸ φυτικὰ χρώματα, ὁπωρικά, ἐρυθρὸν οἶνον, ἐρυθρὸν μελάνην.

Διὰ τὰ λευκὰ ὑφάσματα μεταχειρίζομεθα ἁπλὸν θειαφιού, καὶ θερμὸν ὕδωρ χλωρίου. Διὰ τὰ βαμβακερὰ καὶ μάλλινα πλύσιμον μὲ χλιαρὸν σαπωνάδα ἢ ἀμμωνιακόν. Τὸ ἴδιον κάνομεν καὶ διὰ τὰ μεταξωτά, ἀλλὰ μετὰ προσοχὴν.

5) Μελάνη.

Διὰ τὰ λευκὰ ταρταρικόν ὀξὺ τοσοῦτον μᾶλλον πυκνότερον, ὥσθ' ἡ κηλὶς εἶνε ἀρχαιότερα. Διὰ τὰ χρωματιστά, μάλλινα ἢ βαμβακερὰ ταρταρικόν ὀξὺ διαλελυμένον, ἂν τὸ ἐπιτρέψῃ τὸ χρώμα. Τὸ ἴδιον κάνομεν καὶ διὰ τὰ μεταξωτά, ἀλλὰ μὲ προσοχὴν.

6) Αἷμα.

Δι' ὅλα τὰ ὑφάσματα ἀπλοῦν πλύσιμον μὲ χλιαρὸν ὕδωρ.

7) Ασβέστης.

Διὰ τὰ λευκὰ ἀπλοῦν πλύσιμον. Διὰ τὰ χρωματιστά καὶ μεταξωτά ταρταρικόν ὀξὺ πολὺ ἀραιόν, τὸ ὁποῖον χύνομεν σταγόνᾳ πρὸς στιχθῆναι ἐπὶ τῆς κηλίδος.

8) Εὐδι, ὀξείς καρποί.

Διὰ τὰ λευκὰ πλύσιμον μὲ θερμὸν ὕδωρ χλωρίου. Διὰ τὰ χρωματιστά καὶ μεταξωτά, ἀναλόγως τῆς λεπτότητος αὐτῶν θέτομεν σταγόνᾳ πρὸς σταγόνᾳ διαλελυμένην ἀμμωνίαν διὰ τῆς ἄκρας τοῦ μικροῦ δακτύλου ἐπὶ τῆς κηλίδος.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΟΣ

Ήταν ἡ ἐποχὴ ποῦ ὁ καλὸς μας θεὸς ἐπλάθε τὸν κόσμον.

Ἐκανε τὸν Οὐρανὸν, τὴ Γῆν, τὰ ζῶα, φυτὰ καὶ τοὺς ἐδινε καὶ ἀπὸ ἑνα ὄνομα.

Μιὰ ἡμέρα ποῦ ὁ θεὸς μέσα στὸν Παράδεισον ἔδινε χρώματα στὰ φτερά τῶν πουλιῶν ἐξήντησε ὅλα τὰ χρώματα, ποῦ εἶχε μαζί του καὶ ἡ φτωχὴ καρδερίνα ἐκινδύνευε νὰ μείνῃ ἐντελὴς ἀχρωμάτιστος. Ἀλλ' εἰς τὸν θεὸν ἤρθε ἀμέσως μιὰ καλὴ ιδέα. Ἔσφιξε ὅλα τὰ πινέλα ἐπάνω στὰ φτερά της.

Τὴν ἴδια ἡμέρα ἀκριβῶς, ὁ γαϊδάρος εἶδε τ' αὐτιά του, διότι δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τ' ὄνομά του. Δυὸ δῆματα ἔκανε στὸ λειβάδι τοῦ Παραδείσου νὰ βοσκῇ καὶ ἀμέσως ἔρχοντο τ' ὄνομα καὶ τρεῖς φορές γύρισε νὰ τὴν ρωτήσῃ. Στὸ τέλος ὁ θεὸς ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του τοῦ τράβηξεν αὐτιά καὶ τοῦ εἶπε· «τ' ὄνομά σου εἶναι γαῖδαρος, γαῖδαρος, γαῖδαρος». Καὶ λέγοντας αὐτὰ τρεῖς φορές τ' αὐτιά του ἀτυχὸς γαϊδάρος τὰ ὅποια ἔτσι μεγάλωσαν ὑπερβολικὰ.

Τὴν ἴδια ἡμέρα ἐτιμωρήθη ἡ μέλισσα, διότι ἀμέσως ἄμα ἐγεννήθηκε, ἄρχισε νὰ κρύβῃ τὸ μέλι της καὶ νὰ κεντρώῃ μὲ δηλητήρια τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα, ποῦ ἤθελαν νὰ πλησιάσουν γιὰ νὰ γευθοῦν τὴ χρυσὴ ἀμβροσία, ποῦ εἶχε γίνῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων. Μόλις τὴν εἶδε τόσοον φιλάργυρη ὁ θεὸς ἐλυπήθη καὶ τὴν

φώναξε καὶ τῆς εἶπε·

— Σεῦ ἔδωκα τὸ μέσον νὰ μπορῇς ἀπὸ τὰ ἄνθη νὰ φτιάγῃς τὸ γλυκύτερο, τὸ πιὸ εὐωδιασμένο λικέρ, ἀλλὰ δὲν σοῦ ἔδωκα τὸ δικαίωμα νὰ εἶσαι τόσοον σκληρὴ πρὸς τὸν πλησίον σου. Βάλε καλὰ στὸ νοῦ σου ἐντὸς τὸ λέγο· Ἀμα ἀπαγορεύσης σὲ κανένα νὰ φάῃ ἀπὸ τὸ μέλι σου θὰ καταδικασθῇς εἰς θάνατον...

Ἐγιναν πολλὰ περίεργα πράγματα καὶ τὴν ἡμέραν. Ἀ! ναι, τὴν ἴδια ἡμέρα τὸ τριζόνι στραβώθηκε καὶ τὸ μερμηγκὶ ἔχασε τὰ φτερά του.

Καθισμένος μέσα στὸν Παράδεισόν τοῦ ὁ καλὸς μας θεὸς, μεγαλοπρεπὴς καὶ γλυκὴς, εἶχε σκορπίσει καὶ τὴν ἡμέραν τὴν ζωὴν. Τὸ βράδυ τοῦ ἤλθε ἡ ιδέα νὰ ἐπιμωρῇ ἕνα πουλὶ σταχτί.

Τὸ ὄνομά του θὰ εἶναι πυρρούλας· κοκκινολαίμης τοῦ εἶπε. Πολλοὶ θὰ σὲ λένε πετρίτη καὶ θὰ θαυμάζουν τὴν ἐξυπνάδα σου. Καὶ μόλις τὸ διέπλεσε ἀνοίξε τὸ χεῖρ του καὶ τὸ πουλάκι φτερούγησε.

Τὸ πουλάκι ἐγύρισε τὴν ἄλλην ἡμέραν. Παντοῦ εἶδε τῆς ὁμορφίης τῆς ζωῆς, μέσῃ στῆς ὁποῖες θὰ ζοῦσε, σὲ μιὰ στιγμὴν τοῦ ἤρθε ἡ ιδέα νὰ καθρεπτιθῇ σ' ἕνα ρυάκι. Εἶδε τότε πὺς ἦταν σταχτί καὶ ὁ λαίμακός του στάχτης. Παρρηγοῦρισε ἄνω κάτω, κυττάχτηκε χίλιες φορές καὶ βεβαιώθηκε, πὺς δὲν εἶχε πονεῖν οὔτε ἔ-

να κόκκινο φτερό.

Αμέσως γύρισε στον Παράδεισο.

Ο Θεός πάντα καθισμένος με υπέροχη γαλήνη και ανέκφραστη χαρά. Από τὰ χέρια του έθγαίναν πεταλούδες, που έδη μιουργούντο κείνη τή στιγμή κ' έστριφο-γύριζαν στο κεφάλι του. Τὰ περιστέρια καθισμένα στους ώμους του γουργούλιζαν, και από γύρω του έρχότανε θεία εὐωδία από τὰ κρίνα, τὰ τριαντάφυλλα και τή βασίλισσα μαργαρίτα.

Η καρδούλα στο άτυχο πουλάκι κόντευε νά σπάση από τήν συγκίνηση. Φτερούγιζε γύρω-γύρω, πλησίασε κ' έπεσε στα χέργια του Θεού.

— Τι θέλεις; τό ρώτησε.

— Μεγάλε μου Κύριε, πείτε μου γιατί με βαφτίσατε πυρρούλα, αφού από τήν κορφή έως τὰ νύχια είμαι σαν τήν στήλη; Γιατί με είπατε κοκκινολαίμη, αφού δεν έχω ούτε ένα κόκκινο φτερό;

Γύρω του έβλεπε νά αμυκοποά ή πορφύρα άπάνω από τὰ πουπούλα του που θραρισμένου από χρυσάφι φασιανού, έπίσης από τό λαίμο του παπαγάλου, από τήν υπέροχη χαίτη του πετεινού, από τὰ λέπια των φαριών, από τὰ βελουδένια πέταλλα των ρόδων. Και συλλογιζότανε πώς μιά σταγονίτσα από μιά τέτοια πορφύρα θά τό έκανε ώρατο και θά δικαιολογούσε τήν όνομασία του.

— Γιατί όνομαδόθηκα πυρρούλας-κοκκινολαίμης; ρώτησε άλλη μιά φορά.

Επίστευε πώς ο Θεός θ' άνέκραζε: Α! μικρέ μου φίλε, βλέπεις πώς λησμόνησα νά σου χρωματίσω κόκκινα τὰ φτερά του λαίμου σου. Περιμένε μιά στιγμή θά τό κάνω τώρα.

Αλλά ο Μεγάλος Κύριος ήρκέσθη. νά χαμογελάση και είπε με ήρεμία:

— Σε όνόμασα κοκκινολαίμη και έ-

τοι θά μείνη τό όνομά σου. Όσο για τὰ φτερά του λαίμου σου, μπορείς μόνος σου νά τὰ αποκτήσης κόκκινα.

Ο Θεός σήκωσε τό χέρι του και πουλάκι πήγε πάλι τό δρόμο του μέσα στον κόσμο.

Όταν έφυγε από τον Παράδεισο, βασιζότανε από τή σκέψη τί μπορούσε αυτό μικρό πουλάκι, νά κάνει, για νά αποκτήση φτερά με τό χρώμα των ρουμπινιών. Και του ήρθε σέ μιά στιγμή ή ιδέα νά χτίση τή φωλιά του σέ μιά τριανταφυλλιά, με τήν έλπίδα ότι μπορεί νά ξεφύγη κανένα φύλλο νά κολλήση στο λαιμό του και νά του δώση τό χρώμα που επιθυμούσε.

Από κείνη τήν ήμέρα, που ήταν ή ωραιότερη του κόσμου, πέρασαν χρόνικκί χρόνια. Τὰ ζώα και οι άνθρωποι άφησαν τον Παράδεισο και σκορπίστηκαν στή Γη. Εμειναν νά καλλιεργούν, νά διαβαίνουν τās θαλάσσας, νά φτιάχνουν ένδύματα και διάφορα κοσμήματα. Εχτισαν ναούς και τεράστιες πολιτείες, τήν Αθήνα, τήν Ρώμη, τήν Ιερουσαλήμ.

Και νά, ήρθε μιά άλλη ήμέρα, νέα ήμέρα, που ή μνήμη της θά παραμένη όσο και ο κόσμος.

Τό πρωί αυτής της ήμέρας, σ' ένα μικρό λόφο, κοντά στή τείχη της Ιερουσαλήμ, ένας πυρρούλας κελαϊδοίσε για τὰ μικρά του, που ήσαν μέσ' στή φωλιά τους, σέ μιά τριανταφυλλιά. Τους διηγώταν τήν Ιστορία, που από τή θαυμάσια χαρά της Δημιουργίας πέρασε από στόμα σέ στόμα σέ όλους τους απογόνους του πυρρούλα.

— Ναι, παιδιά μου, τους έλεγε με ήμε-

λαγχολία. Από τήν εποχή εκείνη τόσα χρόνια πέρασαν, τόσες τριανταφυλλίες πουμπουκίαν, τόσα μικρά πουλάκια βγήκαν από τ' αυγά τους, που ο αριθμός τους, είναι άπέραντος. Και ο πυρρούλας έμεινε πάντοτε μετά χρώρα της στάχτης, χωρίς νά κατορθώση ν' αποκτήση κόκκινα φτερά.

Τὰ μικρά πουλάκια άνοιγαν της μυτίτσες των κ' άπορούσαν, πώς οι πρόγονοί των δεν κατώρθωσαν ακόμη νά αποκτήσουν τό ώρατο χρώμα.

— Δοκιμάσαμε τὰ πάντα, αλλά τίποτε δεν είκάμαμε. Ο πρώτος πυρρούλας, όταν συνήντησε ένα άλλον, άρχισε σφοδρόν έρωτα, τόσον που αισθανότανε τό στήθος του νά καίη και ν' άνάβη. Έβαλε με τό νοῦ του ότι ο Θεός θά θέλησε νά έδω τόν πυρρούλα ν' άρχαπεί με τόση λαύρα και τότε νά τον άφήση ν' αποκτήση στο λαιμό του τό χρώμα της έρωτικής φωτιάς, που είχε στήν καρδιά του. Αλλά δεν τό κατώρθωσε όπως δεν τό κατώρθώσαμε ύστερα και μείς, όπως δεν θά τό κατορθώσετε και σεις.

Τὰ μικρά πουλάκια άρχισαν νά γάγουν τήν γλυκειά έλπίδα, πώς θά αποκτήσουν ώρατο χρώμα στα φτερούγια τους.

— Εστηρίξαμε έπίσης τήν έλπίδα μας στή φωνή μας. Ο πρώτος πυρρούλας κελαϊδοίσε όσο κανένα άλλο πουλί. Για μιά στιγμή αισθανότανε, πώς θά έβλεπε στο στήθος του νά εκδηλώνεται σέ ώραία πορφύρα ή φωτιά της ψυχής του. Μάταια έλπίδα! Άέν τό κατώρθωσε, όπως δεν τό κατώρθώσαμε ύστερα και μείς, όπως δεν θά τό κατορθώσετε και σεις.

Μικρός στεναγμός βγήκε από τὰ στομάτια των μικρών πουλιών. Και τό πουλάκι έξηκολούθησε,

— Υστερα έστηρίξαμε έλπίδα στήν άνδρεία μας. Εικάμαμε σκληρές μάχες με άλλα πουλιά, αλλά δεν έπετύχαμε ν' άλλαξουμε τό σκοτεινό και άνοστο χρώμα μας. Ερωτες, κελαϊδήματα, άγώνες... Τι μπορούσαμε περισσότεροι;...

Η λαλιά του πυρρούλα κόπηκε στή μέση. Από μιά πόρτα της Ιερουσαλήμ έθγαίνε ένα πλήθος άπειρο, που χυνότανε προς τον λόφο, όπου ο πυρρούλας είχε τήν φωλιά του, Καβαλλάρηδες με περήφανα άλογα, στρατιώτες έσπλισμένοι ως τὰ δόντια, δήμιοι με σφυριά και καρφιά, έμποροι, φαρισάιοι, δικαστάι, που βάδιζαν υπερήφανα γυναίκες που έκλαιγαν, και μιά παράξενη άνθρωποπλήμμυρα.

Τρέμοντας ο πυρρούλας έβλεπε τό θέαμα από τή φωλιά του. Αρχισε νά τον πιάνη φόβος, ότι θά κατατακισθώ ή τριανταφυλλιά και θά σκοτωθούν τὰ μικρά του.

— Προσέξτε όσον μπορείτε, εφώναζε μαζευοίτες τό ένα κοντά στο άλλο. Μήν κάνετε κανένα θόρυβο. Ω! ένα άλογο έρχεται κατ' έπάνω μας... Ω! στρατιώτες με σιδερένια παπούτσια... Αχ! Θεέ μου, ο κόσμος έρχεται κατ' έπάνω μας!

Τό πουλάκι έσπασε, κίνησε στή φωλιά και προτάττεσε τὰ μικρά του με τὰ φτερούγια του. Εαφνικά είλε άπαίσιο θέαμα και φώναξε:

— Ω! τί φρίκη! Μήν καταδέστε καθόλου. Πάνε νά σταυρώσουν τρεις ανθρώπους!

Υστερα από λίγη ώρα κινήματα από σφυριά άνάμικτα από φωνές πόνου και βογγητά. Με μάτια γουρλωμένα από τή φρίκη παρακολουθούσε τό θέαμα ο πυρρούλας.

— Πόσο οι άνθρωποι είναι σκληροί! είπε με έξαιρετικό θυμό. Δεν φθάνει που

τούς κρέμασαν σὲ σταυρούς· ἔβαλαν σὸ κεφάλι τοῦ ἐνὸς στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια· τ' ἀγκάθια κεντοῦν τὸ πρόσωπό του καὶ τρέχει τὸ αἷμα του. Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι τόσο ὠραίος. Τόσο γλυκὰ τὰ μάτια του! Εμπνέει τὴν ἀγάπην σὲ καθε καρδιά καὶ τὴν πειδὶ σκληρή. Αἰ! μοῦ φαίνεται σὰν νὰ σχίζουν τὴν καρδιά μου αὐτὰ τὰ ἀγκάθια.

Τὸ πουλάκι ἐρρίγησε ἀπὸ ἓνα μεγάλο συναίσθημα εὐπλαγχνίας.

— Αἰ! νὰ ἤμουναι ἀετὸς νὰ πᾶω νὰ τραδῆξω μὲ τὰ νύχια μου τὰ κερφιά ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ νὰ κυνηγήσω μὲ πείσμα αὐτὴν τὴν ἀνθρωπομάζαν.

Βλέπε τὸ αἷμα, ποῦ ἔτρεχε σταγόνα-σταγόνα σὸ πρόσωπο τοῦ σταυρωμένου καὶ δὲν τοῦ πήγαινε ἡσυχία νὰ κάτσει στὴ φωλιά του.

— Ἀν καὶ εἶμαι τόσο μικρὸ καὶ ἀδύνατο, θὰ ἤθελα καὶ νὰ κάνω γι' αὐτὸν τὸν φτωχόν.

Ἀμέσως δῆλξε ἀπὸ τὴν τριανταφυλιά του καὶ φτερούγησε πρὸς τὸν σταυρωμένον. Ἐκαμὲ μερικοὺς κύκλους γύρω του, γιὰτὶ πάντοτε ἐφοβεῖτο νὰ πλησιάξῃ ἀνθρώπους. Ὅμως σιγά-σιγά πῆρε θάρρος καὶ πλησίασε. Καὶ μὲ τὴ μυτίσά του ἔ-

δγαλε ἓνα ἀγκάθι ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ φτωχοῦ μάρτυρα. Τὴ στιγμή αὕτη μιὰ σταγόνα αἷμα ἐδῆλξε καὶ ἔπεσε σὸ λαίμω τοῦ πυρρούλα. Ἡ σταγόνα μεγάλωσε καὶ πλάτυνε τόσο ποῦ ἔθαψε ὅλο τὸ στήθος τοῦ μικροῦ πουλιοῦ.

Τότε ὁ ἄνθρωπος ποῦ κρεμῶταν σὸ σταυρὸ ὄνοιξε τὰ χεῖλη του καὶ μουρμούρισε·

— Μὲ τὴν εὐσπλαγχνική σου καρδιά κέρδισες ἐκεῖνο, ποῦ οἱ πρόγονοί σου τόσους αἰῶνας δὲν κατόρθωσαν νὰ ἀποκτήσουν.

Ὅταν γύρισε ὁ πυρρούλας τὰ μικρά του ἐκπληκτα φώναξαν·

— Πατέρα! ὁ λαίμωός σου εἶναι κόκκινος, τὰ πούπουλα εἶναι πειδὶ κόκκινα καὶ ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα!

— Μπα! Μιὰ σταγόνα αἷμα ἀπ' αὐτὸν τὸν τὸν φτωχόν ποῦ εἶναι σὸ σταυρὸ. Ἀμα πλυθῶ σὸ ρυάκι, θὰ φύγῃ.

Ἀλλὰ ὅσο καὶ ἂν πλύθηκε τὸ πουλάκι, τὸ κόκκινο χρῶμα δὲν ἐδῆλξε. Καὶ ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ ἐδῆλξε κόκκινος καὶ ὁ λαίμωός των μικρῶν του.

Ἀπὸ τότε κάθε πυρρούλας ἔχει σὸ λαίμω του μιὰ φανταχτερὴ κόκκινη πορφύρα.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁδὸς Πειραιῶς 1β Ὁμόνοια

Ἡ ἀρτιωτέρα κατάρτισις.—Σύστημα εὐμεθοδώτατον

Καθημερινὴ διδασκαλία καὶ ἐξετάσις

Κύκλοι 3 μηνῶν διὰ διπλωματικὰς ἐξετάσεις
καὶ μηνιαῖοι τμηματικῶς.

ΑΡΙΣΤΑ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

ΦΙΛΑΤΕΛΙΣΤΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΗΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΑΤΕΛΕΙΑ ΕΝ ΕΛΒΕΤΙΑ

Ὁ πρῶτος ὁμοσπονδιακὸς νόμος ἐν Ἑλβετία ὁ πραγματευόμενος περὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ὁ νόμος τῆς 2ας Ἰουνίου 1849. Πρὸ τῆς χρονολογίας ταύτης τὰ σπουδαιότερα Ἑλβετικά καντόνια παρεχώρουν ἐπὶ μισθώματι τὴν σπουδαίαν αὐτὴν ὑπηρεσίαν, εἰς τοὺς κόητας τοῦ Ταξῆς (ἀρχαία γερμανικὴ κομητεία) καὶ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Φίσερ. Ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, αἱ οἰκογένειαι αὐταὶ εἶχον τὸ μονοπάλιον τῶν Ἑλβετικῶν ταχυδρομείων.

Αργότερον τὸ κοινὸρδῶτον τῆς 9ης Ἰουλίου 1858, μεταξὺ τῶν Ἑλβετικῶν καντονίων ἔθεσεν ἐν ἰσχύϊ τὴν ταχυδρομικὴν ἀτέλειαν τὴν ὁποίαν ὁ ὁμοσπονδιακὸς νόμος τῆς 2ας Ἰουνίου 1849 δὲν κατήνεγκε, λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Σύνταγμα τοῦ 1848, ἐξουσιοδότην τὴν Ὁμοσπονδίαν τῶν Ἑλβετικῶν καντονίων, νὰ μὴ δέχηται τὴν ταχυδρομικὴν ἐκμετάλλευσιν, ἀλλὰ μόνον διὰ λῆσιν τῶν καντονίων.

Ἡ ταχυδρομικὴ ἀτέλεια ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ διὰ τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Δικαστήριον, τὰς πολιτικὰς καὶ τοπικὰς ἀρχάς, τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους τοὺς δικαστάς, τοὺς διευθυντάς τῶν σχολείων, τοὺς ἀρχηγούς τῶν στρατιωτικῶν τμημάτων, τοὺς μοναχοὺς καθὼς καὶ διὰ πᾶσαν ἀποστολὴν ἀπευθυνομένων εἰς Ἱδρύματα Κοινῆς προνοίας.

Λόγῳ ὅμως τῆς μεγάλης ἐπεκτά-

σεως τὴν ὁποίαν ἔλαβεν, ἡ ταχυδρομικὴ ἀτέλεια ἐγένετο ἀληθὲς βάρος διὰ τὴν διοίκησιν τῶν Ταχυδρομείων, οὐχὶ μόνον ἐκ τῆς προκυπτούσης οἰκονομικῆς ζημίας, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῶν μεγάλων δυσκολιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο πρόξενοι εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν.

Πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ἀντικανονικῆς ταύτης καταστάσεως, τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Συμβούλιον, διὰ νόμου ψηφισθέντος κατὰ τὸ ἔτος 1908 περιώρισε τὴν ταχυδρομικὴν ἀτέλειαν διὰ τὰς στρατιωτικὰς ἀποστολάς, τὴν ἀλληλογραφίαν τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν Ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων καὶ τὴν ἀποστολὴν βοηθημάτων εἰς ἀτυχεύσαντες λόγῳ θεομηνιῶν.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Γρονγκοσλαβία.

Πρὸς τινὰς ἐκυκλοφόρησεν ἐν γραμματόσημον τῶν 10 παραδων. 1921, μὲ τὴν ἐπιγραφήν διὰ τῶν ἀρχικῶν ψηφίων τῶν λέξεων «Εταίρια τῶν πληγωμένων ἀναλήσει». Τὸ γραμματόσημον τοῦτο ἐπωλήθη εἰς τὴν τιμὴν τῶν 2 δηνარიῶν, ἀντιπροσωπεύει δὲ ταχυδρομικὴν ἀξίαν μόνον 1 δηνარიῶν.

Ἡ εἰκὼν τοῦ γραμματόσημου τοῦτου παριστᾷ τὴν πρώτην Χερσίδαν νοσοκόμον, τὴν Αὐτοκράτειραν

Μελίκαν, ἐπνομασθεῖσαν, κέρην τοῦ «Κόσσοβου» σώζουσιν τὸν Πρίγκηπα Κωνσταντῖν, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Κόσσοβου γενομένης τὴν 28)ην Ιουνίου 1839.

ΝΕΟΝ ΦΙΛΑΤΕΛΙΣΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ο ἐν Πειραιεὶ κ. Σ. Τ. Μακρυμύχλος βαθὺς μελετητὴς τῆς ἱστορίας τῶν γραμματισμῶν καὶ ἐκ τῶν καλλιτέρων συλλεκτῶν τῆς Ελλάδος θὰ ἐκδώσῃ λίαν προσεχῶς τὸ νέον φιλατελιστικὸν περιοδικὸν ὑτὸν τίτλον «Φιλοτέλεια»

Πρόκειται περὶ ἐνὸς περιοδικοῦ σοβαροῦ προσωρισμένου νὰ ἐξυπηρετήσῃ πραγματικῶς τὰ συμφέροντα τοῦ κόσμου τῶν γραμματισμοφίλων, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ χώρᾳ μας εἶναι ἄρκετὰ μεγάλος. Θὰ ἐκδίδεται μηνιαίως καὶ θὰ περιέχῃ σοβαρὰ ἄρθρα, μελέτας καθὼς καὶ γραμματισμολογικὸν μυθιστόρημα, εἰκονογραφημένον.

Η συνδρομὴ του εἶναι δρ. 40 προπληρωτέα. Τὸ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τοὺς γραμματισμοφίλους, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ παραπολουθοῦν τὴν φιλατελιστικὴν κίνησιν ὅλου τοῦ κόσμου.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν, ἀπευθυντέον πρὸς τὸν κ. Σ. Τ. Μακρυμύχλον ὁδὸς Υψηλάντου 149 Πειραιᾶ.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

ΣΗΜ. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀφορῶσαν μόνον τὰς φιλατελιστικὰς σελίδας ἀπευθυντέον κ. Κ. Αγγέλου, Γραφεῖα «Θησαυροῦ».

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΙΚΟΘΗΡΑΣ

Αγγλος ἔλεγε πρὸς φίλον του.

— Φίλιτάτέ μου Τζῶν, ἀκούω ὅτι προτίθεται νὰ νυμφευθῇς. Εἶνε ἀληθές;

— Μάλιστα.

— Τότε θὰ σοῦ δώσω μίαν συμβουλὴν. Μὴ νυμφευθῇς, φίλε μου, γυναῖκα ἀνωτέραν τῆς ἀξίας σου. Οταν ἐγὼ ἐνυμφεύθην, εἶχον ἀκριβῶς ἀξίαν πενήντηντα σελινίων, ἡ δὲ σύζυγός μου ἐξήκοντα δύο. Ἀλλ' ὁσάκις συνέβαινε νὰ ἔλθωμεν εἰς λόγους καὶ τοῦτο συνέβαινε συνεχῶς, τὰ περισσεύοντα δώδεκα σελίνια ἔδιδαν καὶ ἔπαιρναν εἰς τὸ στόμα της.

Ο εὐφρόνως γνωστὸς ὁμογενὴς ἐκ Σμύρνης ἱατρὸς

ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΓΊΖΙΔΗΣ
ΣΥΦΙΛΙΑΔΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικῶς σπουδάσας ἐν Παρισίοις τὰ Ἀφροδίσια εἰς τὰ Νοσοκομεῖα St Louis, Necker, Lariboasiere,, ἐφαρμόζει τὰς τελευταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς ἐπιστήμης.

Δέχεται καθ' ἐκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21.— ΑΘΗΝΑΙ

Πάροδος ὁδοῦ Πειραιῶς (παρὰ πλεύρως ὁφθ. κλινικῆς Χαραμῆ)

Ὡραὶ ἐπισκέψεων

9—12 π. μ. καὶ 3—8 μ. μ

ΕΝΑΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΟΥ 'ΘΗΣΑΥΡΟΥ

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΟΛΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΗΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΑ ΚΕΡΔΗ 14,000,000

Η Διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» θὰ γίνον ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς Μαρ-
ῆχει ν' ἀναγγεῖλῃ σήμερον νέον τίτου,
θαυμάσιον συνδυασμὸν ὃν κατήρτι- Αἱ κληρώσεις αὗται κατὰ τὴν
σε. Οἱ ἀναγνώσται αὐτοῦ ἄ δημοσιευθεῖσαν ἤδη ἐπίσημον ἀνα-
νευ οὐδεμιᾶς δαπάνης αὐτῶν θὰ κοῖνωσιν τοῦ Υπουργείου θὰ γί-
μετάσχωσι τῶν κληρώσεων τοῦ νουν ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν κατὰ τὸν
Αναγκαστικοῦ δανείου αἱ ὁποῖαι Μάρτιον ὡς ἐξῆς.

Κληρώσεις	Ιουνίου 1922	τῇ 5	Μαρτίου 1924
»	Σεπτέμ. 1922	τῇ 9	»
»	Δεκεμβρ. 1922	τῇ 11	»
»	Μαρτίου 1923	τῇ 15	»
»	Ιουνίου 1923	τῇ 17	»
»	Σεπτέμ. 1923	τῇ 20	»
»	Δεκεμ. 1923	τῇ 24	»

Καθ' ἐκάστην τῶν ἐπὶ ταύτων κληρώσεων οἱ λαχνοὶ ἔχουσιν ὡς ἐ-
ξῆς:

1 λαχνὸς X δρχ. 300.000 δρ. 300.000

2	λαχνοί	X	δρχ.	100.000	δρ.	200.000
4	λαχνοί	X	δρχ.	50.000	δρ.	200.000
20	λαχνοί	X	δρχ.	20.000	δρ.	400.000
40	λαχνοί	X	δρχ.	10.000	δρ.	400.000
50	λαχνοί	X	δρχ.	5.050	δρ.	250.000
50	λαχνοί	X	δρχ.	3.000	δρ.	150.000
100	λαχνοί	X	δρχ.	1.000	δρ.	100.000

267 λαχνοί εκάστης κληρώσεως 2 000.000

ἤτοι ἐν συνόλῳ 1960 λαχνοί, ἐν συνόλῳ δρχ. 14.000.000

Οὕτω λοιπὸν οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Θησαυροῦ» θὰ μετέσχωσι εἰς ὅλας αὐτιάς τὰς κληρώσεις χωρὶς νὰ εἶνε μέτοχοι διὰ τοῦ ἐξῆς συνδυασμοῦ.

Ἡ Διευθύνσις μας ἐπλήρωσε ἑκατὸν ὁμολογίας τοῦ ἀναγκαστικοῦ δανείου, τὰς τύχας τῶν ὁποίων διαθέτει ἀποκλειστικῶς ὑπὲρ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Θησαυροῦ».

Αἱ ὁμολογίαι δηλαδὴ αὗται, κατεθεσθαιμέναι ἤδη εἰς τὴν Τράπεζαν θὰ παραμείνουν καθ' ὅλον τὸν μῆνα Μάρτιον, οἱ δὲ ἀριθμοὶ αὐτῶν θὰ δημοσιευθῶσι εἰς τὸ τεύχος τῆς 1ης Μαρτίου.

Εἴαν τις τῶν ὁμολογιῶν τούτων κληρωθῇ εἰς τὸν πρῶτον ἢ ἄλλον λαχὸν τὸ κέρδος δὲ διανεμηθῇ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Θησαυροῦ» κατὰ τὸν δυνατὸν ἀπλοῦστερον τρόπον. Εἴαν μὲν εἶναι μεγάλον τὸ ποσὸν θὰ διανεμηθῇ ἐξ ἴσου εἰς ὅλους, εἴαν εἶναι μικρὸν διὰ κληρώσεως τῆς ὁποίας αἱ λεπτομέρειαι θὰ κανονισθῶσι ἐγκαίρως.

Τις ὅμως ἀγνοεῖ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς τύχης; Καὶ διατὶ δὲν θὰ εἶνε

δυνατὸν νὰ κληρωθῶσιν δύο καὶ τρεῖς ἢ καὶ περισσότεροι ἀριθμοὶ εἰς τὸσας κληρώσεις καὶ ν' ἀποτελεσθῇ ἀρκετὰ στρογγυλὸν ποσὸν ἐκ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῶν 14.000.000;

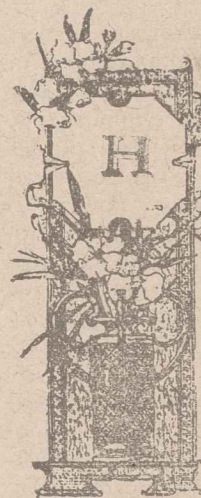
Ἡ συμμετοχὴ δι' ἑκατὸν ἀριθμῶν εἰς ἑπτὰ κληρώσεις παρέχει βεβαίως πιθανότητα πολὺ περισσοτέρας τῶν συνήθων ἃς διατρέφει τις ἔχων μίαν μόνην ὁμολογίαν καὶ ὅμως ἐλπίζων πάντοτε καὶ ὀνειρευόμενος ἢ καὶ σχεδιάζων περὶ τῆς διαθέσεως τῶν ἐνδεχομένων κερδῶν.

Δὲν θέλομε βεβαίως νὰ δημιουργήσωμεν φαντασιοπλήκτους τοὺς ἀναγνώστας καὶ νὰ τοὺς ἐμβάλωμεν εἰς σκέψεις τοῦ πῶς εὖ διαθέσωσι τὰ 14.000.000.

Πάντως ὅμως θέλομε νὰ κινήσωμεν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν καὶ ἐλπίζομεν ὅτι τὸ ἐπιτυχάνομεν διὰ τοῦ διατυπωθέντος συνδυασμοῦ.

Συνιστῶμεν μόνον εἰς πάντας νὰ φυλάττωσι τὰ τεύχη των διότι ἐκ τῆς παρουσιάσεως αὐτῶν ἐν καιρῷ θὰ λάβωσι τὸ ἀναλογοῦν μερίδιον κ τῶν κερδῶν.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Γεωλογία δὲ νομᾶζει στολίδωσιν, τὴν διαμόρφωσιν τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ τῆς Γῆς, τῆς ἐπιφανείας τῆς δηλαδὴ, ἡ ὁποία δὲν διμορφώθη εἰσέτι ὁριστικῶς, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ, ψυχομένου τοῦ φλοιοῦ, ἐδῶ μὲν νὰ παρουσιάσῃ καθιζήσεις τοῦ ἐδάφους ἢ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, ἄλλοι δὲ ἀναδύσεις νήσων, κρηφῶν ὑφαλίων βουνῶν ἢ ἀκόμη καὶ ὑποχθονίου ἢ τεκτονικῶς μεταλάς, αἱ ὁποῖαι ἐκδηλοῦνται διὰ σεισμῶν, ἐμβρانیσεως ἡφαιστειῶν κτλ. Φαίνεται ὅμως ὅτι, μολοντοὶ τόσες χιλιάδες χρόνια ἐπέρασαν, οὔτε ἡ ἀνθρωπότης διμορφώθη ὁριστικῶς ἢ ὅτι ἡ στολίδωσις τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ ὅτι ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος ἦτο μίᾳ ἡφαιστειογενὲς φάσις τῆς, ἡ ὁποία τμήματα μὲν τῆς παλαιᾶς ἐθνολογικῆς μορφῆς ἐξηφάνισε, νῦν δὲ ἔκαμε νὰ ἀναδύσων ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν αἰώνων.

Οὕτω μετὰ τὴν Πολωνίαν, ἡ ὁποία καταχωσθεῖσα ὑπὸ παλαιῦ πολέμου κλύδωνος, ἀνέστη, καὶ

ἄλλη μία δημοκρατία ἀνέδυσεν, ἡ Λατβία, ἡ Λεττονία καὶ ἄλλες.

Ἐχουσα ὡς πρωτεύουσαν τὴν Ρίγαν, εὐρίσκεται εἰς τὴν γωνίαν τῆς βορειοανατολικῆς Εὐρώπης ἐγγὺς τῆς Ρωσσίας τῆς ὁποίας ἀπετέλει μῆρι πρό τινος ἐπαρχίαν, καίτοι διανοητικῶς ὑφίστατο μᾶλλον τὴν Γερμανικὴν ἐπιρροήν.

«Τὸ πᾶν ἐκεῖ κάτω, λέγει ἓνας Ἀμερικανὸς ἀνταποκριτὴς, σὰς δίδει τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι εὐρίσκεισθε εἰς τὸ Γκράουσταρκ, τὴν Ρουριτανίαν, ἡ οἰομένητε ἄλλο ἐκ τῶν φαντασιωδῶν ἐκείνων Βασιλείων, τῶν ὁποίων κάμνουν συνήθως κατάχρησιν ἀφάνταστοι συγγραφεῖς μυθιστορημάτων καὶ ὁπερετῶν Ἀυλικῆς ὑποθέσεως».

Μόνον εἰς τὸ Γκράουσταρκ θὰ ἠμπορούσεν εἶς πρόεδρος νὰ κατοικοεδρεύῃ εἰς ἓνα μεσαιωνικὸν φρούριον μὲν τὴν ἀνεβοκατεβατομένην γέφυραν, μετὰ τὸ πηγαεῖν τοῦ καὶ ἐν γένει ὅλα τα χερσιώδη διὰ τὴν κατοικίαν ἐνὸς βασιλέως τῆς ὑποτιμῆς ἐποχῆς.

Μόνον εἰς τὸ Γκράουσταρκ θὰ εὕρισκε κανεὶς τόσον στεγὰ δρομάκια καὶ χαμηλὰ σπείτια μετὰ τοῖς τοῖχοις ζωομαρμαρισμένους πάντοτε ἔχτυπητά, στακτὰ μετὰ γαλάζια παράθυ-

ρα καὶ πότε κατακίτρινα μὲ πράσινα παράθυρα.

Προτοῦ ἀνακηρυχθῇ ἡ Δημοκρατία, τὰ ὀνόματα τῶν δρόμων ἦσαν γραμμένα Ρωσιστὶ εἰς τοὺς τοίχους τῶν γωνιαίων σπιτιῶν. Τώρα εἶνε γραμμένα εἰς Λεττικὴν διάλεκτον, ἀλλὰ ὅλαι αἱ ἄλλαι ἐπιγραφαὶ εἶνε πάντοτε τριγλωσσοί· Ρωσικαὶ Γερμανικαὶ καὶ Λεττικαί. Εἰς τοὺς κινηματογράφους τὸ ἐπεξηγηματικὸν κείμενον τῶν ταινιῶν προβάλλεται ἑλληνοδιαδόχως καὶ εἰς τὰς τρεῖς αὐτὰς γλώσσας. Ἀς προστεθῇ ὅτι ἡ Λεττικὴ διάλεκτος δὲν εἶνε παρὰ κρᾶμα τῆς Γερμανικῆς, τῆς Ρωσικῆς καὶ τῆς Φιλανδικῆς.

Εοχόμεθα εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐνδεμσίας. Οἱ ἄνδρες εἰς τὴν Λατβίαν εἶναι καλλίτερον ἐνδεδυμένοι ἀπὸ τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἀγαποῦν πολὺ τὰ κτυπητὰ χρώματα καὶ κατὰ πέλωρια καστόρινα καπέλλα. Ἐπὶ πλεον δὲν εἶνε καὶ πολλὴ κληρονομισμένη αἱ Λεττονίδες, διότι ἔχουν πελώρια χέρια καὶ πόδια. Τὰ σώματά των ὅμως εἶνε μικρὰ καὶ εὐγραμμά.

Οἱ ἄνδρες φέρουν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, «ρεγκλάν» ἀνοικτοῦ χρώματος, γκέτες πέτσινες καὶ ὑποδήματα μὲ ὑψηλὰ τακούνια. Κρατοῦν πάντοτε σχεδὸν ἓνα ἐλαφρὸν μπαστουνάκι καὶ τὰ καπέλλα των κατὰ κανόνα εἶναι ρεπούμπλικες χρώματος στακτιοῦ.

Ὅσakis τύχη νὰ ἐφορτάζεται οἰαδήποτε ἐφορτή, μικρὴ ἢ μεγάλη, αἱ Λεττονίδες ἐξέρχονται ἐν σώματι θὰ ἔλεγεν κανεῖς, εἰς τὰς ὁδοὺς, φέρουσιν τὸ ἐνδυμα τῶν χωρικῶν τοῦ τόπου καὶ στολισμέναι μὲ λευκὰς

γυρλάνδες ἀπὸ μαργαρίτες εἰς τὸ μέτωπον. Ομοιάζουν, ὅτε μὲ «κόρο» ὑπερέττας, τόσον μᾶλλον καθ' ὅσον οἱ στρατιῶται οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ φοιτητα συμβαδίζουν μὲ στολὰς ἐξ ἴσου κτυπητὰς. Οἱ ἀνεξαισθητοὶ εἶναι εὐγενέστατοι εἰς τοὺς τρόπους.

Ἀπὸ πολιτικῆς ἀπόψεως ἡ Λατβία ἔχει πολλοὺς περισπασμούς. Δὲν εἶναι καὶ τόσον μικρὰ Δημοκρατία, ὡς τὴν παριστοῦν οἱ ἐχθροὶ τῆς. Εἶναι δύο φορές μεγαλειτέρα τῆς Δανίας. ἔχει Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, ὁ ὁποῖος ἐσχάτως ἐξελέγη ἐκ νέου διὰ μίαν ἀκόμη τριετίαν. Γιάνις Τσάκστε εἶναι τὸ ὄνομα του. Ἐβδομηκοντούτης περίπου τὴν ἡλικίαν, διετέλει δὲ πρὸ τῆς ἐκλογῆς του ἐπαρχιακὸς δικηγορὶσκος εἰς τὸ Μιττάου.

Ἡ Βουλὴ τῆς Λατβίας εἶνε ὀρισμένως ἀπὸ τὰ παροδοξώτερα νομοθετικὰ Σώματα τοῦ κόσμου. Ἀριθμεῖ ἐπὶ παρόντος 100 μόνον μέλη, τὰ ὁποῖα ἔχουν κατατιμηθῇ κάπως ἀνωμάλως εἰς, . . . 22 διάφορα κόμματα.

Οἱ Σοσιαλ-Δημοκράται μὲ 60 μέλη ἔχουν τὴν πλειοψηφίαν. Μετ' αὐτοὺς ἔρχονται οἱ Συντηρητικοὶ καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἀποτελεῖται ἀπὸ εἰκοσιν ἄλλα κόμματα, ἀριθμοῦντα 2-3 βουλευτὰς τῆς Ἀριστερᾶς, Δεξιᾶς καὶ τοῦ Κέντρου, πάσης πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἀποχρώσεως. Χάριν ποικιλίας μάλιστα ὑπάρχουν καὶ 10 βουλευτίνες, ἐκ τῶν ὁποίων καμμία δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ἴδιον κόμμα.

Οἱ καθ' ἑαυτὸ Λατβιανοὶ (ἢ καὶ

Λέιτονες) ὑπερηφανεύονται διὰ τὴν χώραν των καὶ διὰ κάθε τι τὸ Λεττονικόν. Εἶναι ὑπερήφανοι διὰ τὸ νόμισμά των, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται «Λέτ» καὶ ἀνακτὰ καθημερινῶς τὸ ὑπὸ τοῦ ρουβλίου ἀπολεσθὲν ἔδαφος στοιχίζον ἐπὶ τοῦ παρόντος 55 περίκου ἑκατοστ. τοῦ γαλ. φράγκου.

Εἶνε ὑπερήφανοι διὰ τὸ ἐθνικὸν των μελόδραμα, ὅπου ἡ «Μποέμ», ὁ «Ριγολέττος» καὶ ὁ «Εὐγένιος Ονέγκιν» (τοῦ Τσαϊκόφσκυ) ψάλλονται εἰς τὴν Λεττικὴν διάλεκτον. Ὑπερηφανεύονται καὶ διὰ τὰ μουσεῖα των, τὸ Πολυτεχνεῖον των, τὸ Πανεπιστήμιόν των, τὸ Ὁδελόν των μὲ τὴν παμεγίστην αἰθουσαν συναυλιῶν, διὰ τὰ πάρκα καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν Λεττονικὴν καταγωγὴν των.

Ἐξ ἄλλου καὶ οἱ Γερμανολέιτονες τῆς Ρίγας εἶναι ἐπίσης ὑπερήφανοι διὰ τὰ ἰδιαίτερα Γερμανικά των θέατρα, τοὺς χοροὺς των καὶ τὸ Γερμανικὸν γένος των. Οἱ Ρῶσοι

τῆς Ρίγας εἶναι ἐξ ἴσου ὑπερήφανοι διὰ τὴν Ρωσικὴν καταγωγὴν των.

Καὶ τὰ τρία τμήματα τοῦ κοσμοπολιτικοῦ πληθυσμοῦ τῆς πρωτεύουσας εἶνε κατενυχαραστημένα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν των. Ἀλληλοεκτιμῶνται δὲ κατὰ τὸν τρόπον παρέχοντάς τας καλλιτέρας ὑποσχέσεις διὰ τὸ μέλλον τῆς μικρᾶς Δημοκρατίας, τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν ἡ συνθήκη τῶν Βερσαλλιών.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τρία πράγματα εἶνε πάντοτε περισσότερα ἀφ' ὅ, τι νομίζομεν. Τὰ ἔτη μας, τὰ χρῆμα μας καὶ οἱ ἐχθροὶ μας.

Τὸ σπουδαιότερον μέρος τοῦ ποιήματος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶνε ὁ ἐπίλογος.

ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟΝ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΘΗΣΑΥΡΟΝ.

400 σελίδες ποικίλης ὕλης εἰς κομψότατον χρυσοδεμένον τεύχος

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς τὰ κιοσκία καὶ τὰ γραφεῖα μας

Χρυσόδετος δρ. 12,50 Χαρτόδετος 8,50

Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΜΑΣ

Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Γρηγ. Ξενοπούλου.

Απ' όλους τούς Εὐρωπαίους, ἡμεῖς οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, οἱ ἀπόγονοι, οἱ κατοικοῦντες τὴν ἰδίαν γῆν καὶ ομιλοῦντες τὴν ἰδίαν γλῶσσαν γνωρίζομεν ὀλιγώτερον τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες ποιητάς καὶ πεζογράφους. Ἡ σοφία καὶ τὸ κάλλος ποῦ ἐφώτισαν καὶ φωτίζουν τὸν κόσμον, δι' ἡμᾶς— «ὡς μὴ ὤφειλε» λέγουν οἱ δάσκαλοι, = εἶναι ἠθαυρὸς φιλαργύρου κλεισμένος εἰς χρηματοκιβώτιον. Εἶναι ἂν θέλατε φῶς κρυμμένον ὑπὸ μῦθον ὡς μὴ ὤφειλε. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς διότι εἴμεθα οἱ ἀπόγονοι !

Μὴν ἀπορήσετε δ' αὐτὸ ποῦ λέγω τώρα. Δὲν εἶναι παραλογισμός. Ἀν δὲν ἤμεθα οἱ ἀπόγονοι θὰ μεταφράζαμεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες λογοτέχνες «εἰς τὴν γλῶσσαν μας» καὶ θὰ τοὺς ἐδιαδάχαμεν μὴ μὴ χάρᾳ ὅπως οἱ Εὐρωπαῖοι. Ἀλλὰ διὰ τὰ εἴμεθα οἱ ἀπόγονοι, ἐθεωρήσαμεν χρέος μας νὰ μάθωμεν πρῶτα-πρῶτα τὴν γλῶσσαν των, ἀφίγοντες διὰ πολὺν καιρὸν, εἰς τὴν τύχην τῆς τὴν ἰδικῆς μας γλῶσσαν καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα μαζὶ μὲ αὐτὴν. Εἰς τὰ σχολεῖα μας, δὲν ἐκάνναμεν οὔτε κάμνομεν ἄλλη δουλειά. Ἑλληνικά, ἑλληνικά, ἑλληνικά, Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ; Φυσιολογικόν. Εὐθεύομεν ὅλα μας τὰ μαθητικά χρόνια χωρὶς νὰ μάθωμεν οὔτε τοὺς ἀρχαίους λογοτέχνους οὔτε τὴν γλῶσσαν των, οὔτε τίποτε ἄλλο.

Διότι ἡ γλῶσσα ἐκείνη εἶναι τόσο δύσκολη, ὥστε ἡ διδασκαλία τῆς ἀπεροφᾶ τὰ πάντα. Καὶ ἐπειδὴ ἔχομεν τὴν ἀνοησίαν νὰ τὴν μεταχειρίζομεθα καὶ εἰς τὰ σχολικὰ βιβλία, καταστᾶ [νὰ σπουδάζωμεν γλῶσσαν καὶ ὅταν ἀκόμη, εἰς τὸ σχολεῖον σπουδάζωμεν φυσικὴν, χημείαν, ἀστρονομίαν ἢ ὅτι, διήποτε ἄλλο. Κι' ἐνθ' ἑποῖτα ἀπ' αὐτὰ δὲν μανθάνομεν, διότι μᾶς ἐμποδίζει ἡ γλῶσσα, δὲν μανθάνομεν οὔτε καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν καὶ τελειοφοῖτο ἀκόμη τῆς Φιλολογίας, —ὡς μὴ ὤφειλε = δὲν μποροῦν νὰ ποῦν ὅτι τὴν γνωρίζουν θὰ πῇτε καὶ τόσαι λοιπὸν μεταφράσεις ἀρχαίων λογοτεχνῶν εἰς τὴν νεωτέραν γλῶσσαν ; Ομηρος, Θουκυδίδης, Πλάτων, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης δὲν εἶναι ὅλοι μεταφρασμένοι εἰς τὴν νεοελληνικὴν ; Οἱ μαθηταὶ εἰς τὰ σχολεῖα δὲν ἔχουν ὡς βοηθήματα τὰς μεταφράσεις αὐτὰς μετὰ ἢ ἄνευ σχολίων ; Κι' ὁποῖος ἄλλος θέλει νὰ διδάσῃ Ἀρχαίους, διὰ νὰ μορφωθῇ, νὰ εὐχαρίστηθῇ, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρῃ εἰς τὴν Βιβλιοθήκην καὶ νὰ ζητήσῃ οἷον διήποτε μεταφρασμένον ;

Ναι, βέβαιον. Μεταφράσεις ὑπάρχουν ἀπειροὶ εἰς τὴν λεγόμενῃ νεοελληνικῇ. Ἀλλ' αἱ περισσότεραι εἶναι μεταφράσεις ... γλωσσικαί. Δηλαδή διδάσκουν καὶ αὐταὶ τὴν γλῶσσαν. Δὲν παρουσιάζουν τὸν

συγγραφέα, δὲν ἀποδίδουν τὸν λογοτέχνην, ἀλλ' ἀπλῶς ἐξηγοῦν τὰς λέξεις του καὶ τοὺς τρόπους του μὲ ἄλλας λέξεις καὶ μὲ ἄλλους τρόπους ἀπλουστέρους. Εἶναι λοιπὸν μία συνέχεια τῆς γλωσσικῆς διδασκαλείας τοῦ σχολείου ;

Εἶναι κάτι ποῦ ἔχει σχέσιν μὲ τὸ γράμμα καὶ διόλου μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ καίμενου. Καταστᾶ δὲ νὰ ἐννοῇ κανεὶς αὐτὸ τὸ πνεῦμα περισσότερον δὲν διαβάξῃ τὸν Ὅμηρον εἰς τὸ πρωτότυπον, παρὰ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς γελοίας διανοητικὰς μεταφράσεις ποῦ μεταχειρίζονται οἱ μαθηταὶ ὡς βοηθήματα. Ὡς μὴ ὤφειλε, πάντοτε !...

Μὲ ἄλλους λόγους αἱ μεταφράσεις αὐταὶ δὲν εἶναι εἰς τὴν γλῶσσαν μας. Εἶνε εἰς μὴναιαυτὴν γλῶσσαν. ποῦ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι εἶναι αὐτὴ ἡ γλῶσσα τοῦ πρωτοτύπου χαλασμένη. Διότι τέτοια ἀκριβῶς εἶναι ἡ παράθεσις σχολαστικῆς μας καθαρεύουσα ἡ γλῶσσα τοῦ Δημοσθένους διεφθαρμένη ἀγνωρίστῃ. Ὅπως εἶπε δι' αὐτὴν καὶ ἕνας μεγάλος Εὐρωπαῖος σοφός, —ὁ Μύλλερ νομίζω, ὁ γλωσσολόγος, ἡ κάποιος τῆς αὐτῆς περὶ πῆλως, —ὁ Δημοσθένης δὲν θὰ ἡγνῶσει καμμίαν τῆς λέξεως ἄλλᾳ δὲν θὰ ἐνοῶσε καὶ τίποτε, διότι καμμία λέξις δὲν εἶναι πλέον μὲ τὴν ἀληθῆ τῆς σημασίαν.

Αἱ μεταφράσεις ὅμως ποῦ ἐκάναν καὶ μεταχειρίζονται οἱ Εὐρωπαῖοι εἶνε «εἰς τὴν γλῶσσαν των».

Καὶ καθε μορφωμένος ἄνθρωπος εἶναι —τι λέγω ; καθε ἄνθρωπος ἀπλῶς ἐγγράμματος— ἡμπορεῖ νὰ διαβάξῃ Ὅμηρον, Πίνδαρον, Σοφοκλέα, Αἰσχύλον, Ἀριστοφάνην, Πλάτωνα, Λουκιανόν, καὶ νεωτέρους καθε ἀρχαῖον ἀπὸ τοῦ Ησίοδου μέχρι τοῦ Καλλιμάχου, ὡς νὰ ἦτο ποιητὴς ἰδικός

του. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη διαφορά. Ἡμεῖς διὰ τὰ εἴμεθα οἱ ἀπόγονοι, δὲν γνωρίζομεν τοὺς προγόνους μας. Οἱ Εὐρωπαῖοι οἱ δι' ἐνὶ ἑαυτῇ εἶναι ἀπόγονοι τ. ὅς γυρίζουν.

Αὐτὰ τὰ θλιβερώτατα μ' ἐκάναν νὰ ἐνθυμῶμαι ἕνα βιβλίον ποῦ ἔλαβα ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Εἶνε ὁ «Στέφανος» συλλογὴ ἀρχαίων ποιημάτων μεταφρασμένων εἰς τὴν γλῶσσαν μας ἀπὸ τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Στρυμων. Μενάρδον. Α μάστιχα ! Ἀν εἶχαμεν πολλὰς ὁμοίας μεταφράσεις, τὸ ζήτημα θὰ ἦτο λυμένον. Ἀλλὰ δὲν ἔχουμε παρὰ ἑλιστάς τὴν ἱλιάδα» π.χ. τοῦ Πάλλη, τὸν «Αγαμέμνονα» τοῦ Γρυπάρη, τοὺς «Πέρσας» τοῦ Ζερβοῦ δύο τρία ἀκόμη τέτοια βιβλία καὶ τὸν «Στέφανον» τοῦ Μενάρδου. Τὸ καλὸν εἶνε ὅτι ἡ ἀρχὴ ἔγινε καὶ ὅτι ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἐργασία. Ἀλλὰ καθε ἄλλο παρὰ εὐκολο εἶναι. Ὁ μεταφραστὴς ἐνὸς ἀρχαίου λογοτέχνου πεζογράφου ἢ ποιητοῦ, πρέπει νὰ εἶναι καὶ καλὸς Ἑλληνογλῶσσος καὶ δόκιμος λογοτέχνης ὁ ἴδιος νὰ γνωρίζῃ δὲ ὅσον τὴν ἀρχαίαν τὸσον καὶ τὴν νεοελληνικὴν—τὴν ἀληθινὴν «νεοελληνικὴν» τὴν γλῶσσαν μᾶς, ὅχι τὴν νεοελληνικὴν τῶν δασκάλων τὴν καθαρεύουσαν τὴν χαλασμένην ἀρχαίαν. Ἑλληνιστὰς ὅμως καὶ λογοτέχνης μαζὶ, σὺν τῷ Γρυπάρη καὶ σὺν τῷ Μενάρδον εἶνε σπάνιοι.... Ἐὰς ἐλπίσωμεν ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ πληθύνουν καὶ αὐτοί. Ἀρκεῖ ὅτι ἐγίνεν ἡ ἀρχή, ὅτι κατενοήθη τὸ ζήτημα καὶ ἀπὸ καθηγητὰς πλέον τοῦ Πανεπιστημίου, ὅτι ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀνάγκη.

Δὲν ἔχω δυστυχῶς τόπον νὰ σὰς δώσω μερικὰ δείγματα ἀπὸ τὰς μεταφράσεις

τοῦ κ. Μενάρδου. Ἀλλὰ διαβάστε τὸ ἔπε-
ρίφημον αὐτὸ σαφικὸν ὅπως τὸ ἔχει με-
ταφρασμένον.

**Ἔδυσσε ἡ πούλια τώρα
καὶ τὸ φεγγάρι. Μὰ ψυχὴ...
Μεσάνυχτα. Φεύγει ἡ ὥρα
κι' ἐγὼ κοιμοῦμαι μοναχῇ.**

Δὲν νομίζετε ὅτι ἡ Λεσβία ποιήτρια ἀ-
πὸ τὰ 600 πρὸ Χριστοῦ, ἔχεινε σημερινὴν
σύγχρονη, δι' ἡ μὰς;

Κι' αὐτὸ τὸ χαριτωμένον Ἀνακρεόν-
τειον.

**Σφαῖρα μου εἰχνει πορφυρὴ
ὁ χρυσομάλης ἔρως ἔξω
καὶ μὲ μιὰ κόρη ποῦ φορεῖ
σανδάλια, μὲ καλεῖ νὰ παίξω.**

**Μ' αὐτῇ, — θωρεῖς, Μυτιληνιά —
μιὰ τὰ μαλλιά μου κοροῖδεύει,
— θωρεῖς, εἶναι λιυκά, καὶ μιὰ
σ' ἄλλην ἀγάπη της χαζεύει.**

Μὲ τὸν ἴδιον ὥρατον τρόπον, ἔτσι ζων-
τανευμένα, καμωμένα σύγχρονα, σημερι-

νά, διατηροῦντα ὅμως ὅλην τὴν χάριν
τὴν κομψότητα, τὴν εὐμορφίαν ἢ — ὅταν
εἶναι ὑψηλά, — καὶ τὸ ὕψος τῶν ἀρχαί-
ων, περιλαμβάονται εἰς τὸν «Στέφανον»
τὰ ἐκλεκτότερα ποιήματα ὑπερπαντήκον-
τα Ἑλλήνων ποιητῶν πάσης [ἐποχῆς καὶ
πάσης χώρας. Ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου ποῦ ἤκμα-
σε τὰ 800 π. Χ. μέχρι τοῦ Μουσαίου
(περὶ τὰ 520 μ. Χ.) Εἶναι ὁ πλοῦτος, ὁ
θησαυρὸς δεκατριῶν ἑλληνικῶν αἰώνων.

Φυσικά, ἡ συλλογὴ δὲν εἶναι πλήρης.
Μία ἐκλογὴ μόνον τῶν κορυφωτέρων καὶ
τῶν χαρακτηριστικωτέρων. Δίδει ὅμως
πλήρη ἰδέαν τῆς ὅλης ἑλληνικῆς Λυρικῆς
Ποιήσεως. Καὶ πρὸ πάντων δίδει αὐτὰ τὰ
ποιήματα, ὅσα περιλαμβάνει, ποῦ εἶναι
— καὶ μένουν εἰς τὴν μετάφρασιν, — ἀ-
ληθινὰ καλλιτεχνήματα. Ὁ ἀναγνώστης
τοῦ «Στεφάνου» μαγεύεται. Καὶ ὑπερ-
φανεύεται ποῦ εἶναι ἀπόγονος ἑτοιμῶν
προγόνων, — πράγμα ποῦ πρῶτην ἰσως
φορὰν γνωρίζει τί ὥρατα καὶ τί μεγάλα
πράγματα ἔλεγαν οἱ μοναδικοὶ ἐκείνοι ἄν-
θρωποι, — οἱ ἀρχαῖοι μας!

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΕΧΩΡΗΣΕΝ ΔΙΑ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

Η ΚΥΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Ε. ΛΕΚΟΥ

Δ' ΑΓΟΡΑΝ ΜΟΔΕΛΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΔΙΑ ΤΟ ΕΝ ΤΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΕΙ

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΔΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΖΩΩΝ

Οτε ἐν Εὐρώπῃ ἤκμαζεν ἡ Ἱερὰ
Εἰσέτασις, ὅσκις δὲν ὑπῆρχον αἰ-
ρετικοὶ ὅπως καταδικασθῶσιν εἰς θά-
νατον, ὁρίσταντο τὴν ποινὴν ταύτην
ζῶα, ὅταν ταῦτα διέπραττον ἔγκλη-
μάτ' ι. Παραθέτομεν ἐνταῦθα μίαν
τοιαύτην δίκην καὶ εἰς θάνατον κα-
ταδίκην χοίρου διὰ τὸ περιεργον, ἵνα
μὴ εἴπωμεν τὸ τερατωδὲς γελοῖον
αὐτῆς.

Τῇ 1498 ἡ σύζυγος τοῦ ἀμπε-
λουργοῦ Δελαλάν, κατοικοῦ τοῦ γαλ-
λικοῦ χωρίου Λογκώλ, κειμένου
πλησίον τῆς Σάρτρης, παρέλαβεν
ἐν παιδίον ἡλικίας δεκαοκτὼ μηνῶν
διὰ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ. Μίαν ἡμέραν,
Πέμπτην 25 Νοεμβρίου, ἐνῷ ὁ Δε-
λαλάν εἰργάμετο εἰς τὰ κτήματά του
ἡ σύζυγος τοῦ ἀφῆκε τὸ παιδίον
κατὰ γῆς ἐντὸς τῆς κούριας του, ἐ-
ξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ συνωμῶλε με-
μίαν γειτόνισαν. Φαίνεται ὅτι ἡ συ-
νωμία τῶν δύο γυναικῶν διήρκεσεν
ἐπὶ πολὺ, κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ αὐ-
τῆς ὁ χοῖρος τοῦ ἀμπελουργοῦ εἰ-
σῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἔφαγε τὰς
χεῖρας καὶ τὰ χεῖλη τοῦ δυστυχοῦς
μικροῦ. Τὸ θῆμι ἀπέθανεν, ἡ δὲ δι-
καιοσύνη ἐπελήφθη τῆς τιμωρίας
τοῦ κακούργου.

Μετὰ δύο ἡμέρας, ὅτε τὸ πρᾶγμα
ἐγένετο γνωστὸν ἦτοι τὴν 24 Νο-
εμβρίου ὁ δικαστὴς τοῦ μέρους ἐ-

κείνου μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
ἀμπελουργοῦ, ἀνέκρινε τὴν σύζυγον
του καὶ πάραυτα συνέλαβε τὸν φον-
νέα. Τίς δὲ ἦτο οὗτος. Οὐχὶ μέγας
χοῖρος, ἀλλὰ χοιρίδιον τριῶν μηνῶν
τὸ ὅποιον ὠδηγήθη πάραυτα εἰς
τὴν φυλακὴν.

Ὡς φυλακὴ τοῦ φονέως ὠρίσθη
ἡ αὐλὴ τῆς οἰκίας τοῦ πρωτιερέως.
Ἐντὸς αὐτῆς περιωρίσθη τὸ χοιρί-
διον, ἡ φρουρῆσις αὐτοῦ ἀνετέθη
εἰς τὸν χωροφύλακα Ζεχάν Βρου-
γιέρ, ἡ δὲ δικαιοσύνη προέβη πά-
ραυτα εἰς ἀνακρίσεις, αἱ ὁποῖαι
διήρκεσαν ἐπὶ ὀκτετὸν καιρὸν.

Ὁ κακούργος ἐπὶ πέντε μῆνας ἦτο
φυλακισμένος καὶ ἐτρέφετο καλῶς,
μετὰ δὲ τὸ τέλος τῶν ἀνακρίσεων
ἐγένετο ἡ δίκη αὐτοῦ μεθ' ὅλης τῆς
ἐπισημότητος ἐντὼ κακουργιοδικαίῳ
Σάρτρης τὴν 18 Ἀπριλίου τοῦ 1499
εἰς τὸ δικαστήριον διώρισεν αὐτε-
παγγέλτως τὸν διάσημον Λοαῖς. Εἰς
τὴν περιεργον ταύτην δίκην ἔσπου-
σαν νὰ παρευρεθῶσι πάντες οἱ κά-
τοικοι τῆς Σάρτρης.

Τέλος ἤρξατο ἡ διάσημος δίκη.
Ὁ χοῖρος προσήχθη εἰς τὸ κακουρ-
γιοδικεῖον. Οἱ πολυάριθμοι ἀκροά-
ται, περιέμενον ἀνυπομόνως τὴν ὑ-
πὸ τῶν δικαστῶν λύσιν τῶν ἐπομέ-
νων ζητημάτων.

Δι' ὁποίων ἐπιχειρηματιῶν δίκη -

γόρος τοῦ χοίρου θά κατώρθου νά κερδίσῃ ὑπὲρ τοῦ πελάτου του τὴν ἐπιείκειαν τῶν δικαστῶν καὶ νά τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ ἀτιμωτικὸν θάνατον. Ατιμωτικὸς δὲ θάνατος δι' ἓνα χοῖρον ἐθεωρεῖτο τότε τὸ κρίμασμα καὶ κανονικὸς τὸ σφάζειμον.

Ὁ δικηγόρος τοῦ κατηγορουμένου στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς 'Αγίας Γραφῆς ἀπέδειξεν ὅτι ἐνοχοὶ φόνου δυνατόν νά θεωρηθῶσιν ἡ ἀγελάς καὶ ὁ ταῦρος οὐχὶ δὲ καὶ ὁ χοῖρος. Θά ἦτο δὲ κατ' αὐτὸν μεγάλη τιμὴ νά τιμωρηθῇ διὰ κακούργημα ὁ χοῖρος, τὸ χυδαῖον καὶ βλακῶδες τοῦτο ζῷον.

Ἡ ἀπόφασις ὁμῶς τοῦ δικαστηρίου ὑπῆρξε τρομερά. Τοῦτο κατεδίκασε τὸν κακούργον χοῖρον εἰς θάνατον δι' ἀπαγχονισμοῦ.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ κακούργιοδικείου ἐξετελέσθη διὰ τοῦ ἐπισημοτέρου τρόπου. Τὴν πρωτὴν τῆς 25 Ἀπριλίου προσεκλήθη ὁ δῆμιος ἐν τῇ φυλακῇ τοῦ καταδίκου προσελθὼν δὲ ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου ἀνέγνω εἰς τὸν χοῖρον τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν. Εἶτα ἀνεβίβασαν τὸν κατὰδικον εἰς μίαν ἀμαξάν, τὴν ὁποίαν ἔσωρον δύο ἵπποι, καὶ ἡ συνοδεία ἐξεκίνησε διευθυνομένη εἰς τὸ μέρος τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως. Τὴν συνοδείαν ἀπετέλουν ὁ δῆμιος, ὁ βοηθὸς αὐτοῦ, τέσσαρες χωροφύλακες καὶ διακόσιοι περίπου περίεργοι.

Ἡ ἀπαγχόνισις τοῦ κακούργου ἐγένετο κατὰ τὸν συνήθη τρόπον.

Ἡ δίκη καὶ καταδίκη τοῦ χοίρου τοῦτου δὲν εἶναι μοναδικὴ εἰς τὰ δικαστικά χρονικά τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τοιαῦται δίκαι καὶ καταδίκαι ζῶων ἐγένοντο συνεπῶς, ἐνταῦθα δὲ ἀναφέρομεν τὰς ἐπομένας.

Τῷ 1544 κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ κακούργοδικείου εἰς τὸν δι' ἀπαγχονισμοῦ θάνατον καὶ ὑπέστη τὴν ποινὴν ταύτην πρό τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Λουδὲν ἐν Ἰσυνῷ (Γαλλία) μία γουροῦνα, διότι εἶχε φάγει εἰς τὴν κοιτίδα αὐτοῦ ἐν βρέφος. Ἡ κατὰδικος δυνάμει τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως πρό τοῦ ἀπαγχονισμοῦ αὐτῆς ἐβασανίσθη ἥτοι ἐξέσχισαν τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας τῆς, ἀκολούθως δὲ τὴν ἐνέδυσαν μὲ ἀνδρὶ καὶ φορέματα καὶ περιέβαλον τοὺς ἐμπροσθίους αὐτῆς πόδας μὲ χειρόκτια καὶ ἐκάλυψαν τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐν ἀνθρωπίνῃ προσωπίδι.

Τῷ 1560 δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως ἀπηγχονίσθη μία γαῖδοῦρα ἐν τινὶ γαλλικῷ χωρίῳ. Τῷ δὲ 1606 ἐκρεμάσθη ἐπίσης δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως μία σκύλλα εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν ἵππων τῆς Σάρτρης. Τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν ἐξέδοκεν ὁ δῆμαρχος τοῦ Λόνης, ἐκπληρωὼν προσωρινῶς χρέη τοῦ δικαστοῦ τῆς Σάρτρης.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΛΗΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλιδολογίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888,

ΥΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΤΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Πότε παρείχετο ἐλευθερία εἰς τὰς γυναῖκας.

Κατὰ τὰς δεξιώσεις βασιλέων, νικητῶν καὶ Ὀλυμπιονικῶν καὶ κατὰ τὰς μεγάλας πανηγύρεις αἱ γυναῖκες ἔχαιρον πλήρους ἐλευθερίας ἰδίως αὗται ἔγγαμοι καὶ παρθέναι, ἀπῆλθον ἐλευθερίας καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀθηναίοις. Ὅπως εἰς τὰ Διονύσια, ἦτοι τὴν τελευμένην ἑορτὴν πρὸς τιμὴν Διόνυσου, κατὰ τὴν ἀνοιξιν, καὶ καθ' ἣν ἅπανα ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν παρεδίδοτο εἰς βαδνύτατην μέθην, πολλοὶ ξένοι ἐκ πασῶν τῶν χωρῶν τῆς Ἑλλάδος μετέβαινον εἰς Ἀθήνας ἵνα ἀκροασθῶσιν ἐν τῷ θεάτρῳ τὰ διδασκόμενα νέα δράματα. Τὴν δὲ τελευμένην πομπὴν παρηκολούθουν νεάνιδες ἐκ τῶν εὐγενστέρων οἰκῶν, πολυτελῶς κεκοσμημέναι, τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ νεύουσαι καὶ φέρονται ἐπὶ κεφαλῇ τὰ ἱερὰ κανᾶ. ἔστρωμένα μὲ φύλλα κισσοῦ καὶ πλήρη καρπῶν καὶ πλακούντων. Αἱ στέγαι τῶν οἰκιῶν ἦσαν πλήρεις γυναικῶν, κρατουσῶν λαμπάδας καὶ φανούς, ἵνα φωτίσωσι τὴν διερχομένην ἱερὰν συνοδείαν.

Τὸ θέαμα τῆς τελετῆς ταύτης ἦτο γαλοπρεπὲς καὶ ἐξαισίον. Οἱ σαρσμοὶ καὶ αἱ εὐφύαι τῶν χορευτῶν ἐπέχον ὑπερότητα εἰς τοὺς ἑσπέρους καὶ ἐκίνουν τὸν ἄπλετον λῶτα, τῶν ἀκουόντων. Ἡ συνοδία προῦχέει διὰ μέσου τῆς πόλε-

ως οἰνοβαρῆς, κλονιζομένη, ἄδουσα ἐγκώμια πρὸς τιμὴν τοῦ Διόνυσου καὶ παραδιδόμενη εἰς παντοίας ἀκολασίας. Πάντες οἱ πολῖται ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στεφάνους ἐκ ρόδων καὶ ἰσσοῦ, καὶ ἐφόρουν ποικίλας ἀμφιέσεις ὁμοίας τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου τῆς κωμῳδίας. Ἄλλοι πάλιν, μείρακες, ἠκολούθουν μετημφιεσμένοι εἰς Σατύρους. Πᾶνας Σεληνεὺς, Βάκχους καὶ Μαινάδας. Ἄλλοι ἐκαλύπτοντο μὲ δέσματα ἐλάφων ἢ προβάτων, ἄλλοι ἐπὶ ὄνων καθήμενοι ἔκρουον χαλκὰ κρόταλα, δι' ὧν ἀπετελεῖτο κρότος δαυμόνιος καὶ ἄλλοι ἀντὶ πάγων ἔφερον φύλλα δρυός. Πάντες οὖτοι περιέτρεχον τὰς ὁδοὺς, ἔχοντες οὖνον, φῶνόντο καὶ μετὰ κραυγῶν ἐκάκουν τὸν Θεόν. Βέβηκον διὰ τῶν ἀνύχων καὶ τῶν ὁδόντων τὰ σπλάχνα τῶν ὁμῶν ἱερῶν, περιέσφιγγον διὰ τῶν χειρῶν ὀφθαλμοὺς καὶ περιέπλεκον αὐτοὺς εἰς τοὺς πλοκάμους τῆς κεφαλῆς τῶν.

Διὰ Θεραπείαν

Καταρράτων, Στραβισμοῦ (ἀλ-
λοιθωρίας) Τραχημάτων κ.τ.λ.
συνιστάμεν τὴν τελείαν Κλινικήν

κ. Σπύριδου Χαραυῆ

κ. ἀφηγητοῦ ὀφθαλμολόγου

27, Μενάνδρου 27.

Τηλεφ. 654

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΘΛΟΥΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

Ο Β' ἀθλητικὸς Διαγωνισμός

Εὐνοηθεῖς ὑπὸ ἀρίστου καιροῦ διεξήχθη τὴν παρελθ. Κυριακὴν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας καὶ παραδειγματικῆς τάξεως ὁ δεύτερος ἀθλητικὸς διαγωνισμός. Ολυμπιακῆς προπονήσεως τῶν ἐν Αθήναις ἀθλητῶν,

Κατ' αὐτὸν ἐτελέσθησαν καὶ πάλιν 7 ἀγωνίσματα ἐξ ὧν τὰ 6 διάφορα τοῦ α'. Διαγωνισμοῦ καὶ μόνον ἡ Σφαῖρα ἐπανελήφθη καὶ αὐθις συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν εἰρημένων ἀγωνισμάτων ἔχουσι οὕτω κατὰ σειρὰν ἔκτε λέσεως.

Σφαῖρα

Ο Α. Καραμπάτης ἐπέτυχεν ἀνωτέραν βολὴν 12 μ. 52 ὁ Α. Μαναιὸς 11.85 καὶ ὁ κ. Σ. Μπεναρδῆς 10.14. Καὶ τῶν τριῶν αἱ ἐπιδόσεις ἦσαν κατώτεραι τῶν τῆς προπαραελθούσης Κυριακῆς.

Δρόμος 200 μέτρων

Τέσσαρες μετέσχον τοῦ ἀγωνίσματος Α. Καραμπάτης 25" 3/10, ὁ Π. Πετρίδης 26", Β. Βαρότσης 26" 1/5, Α. Γαλαῖας 26" 3/5.

Δρόμος 1500 μ.

Μετέσχον 4 ἐξ ὧν ὁ Κατροδάβελης δὲν ἐφθασεν εἰς τὸ τέρμα. Οἱ λοιποὶ διέτρεξαν τὴν ἀπόστασιν· Ι. Ανεμογιάννης 4' 53" 4/5, Γρ. Νικητάκης 4' 55" 1/5, Ιορδ. Καπλάνογλου 4' 57".

Αἶμα ἐπὶ κοντῷ

Ο Α. Καραγιάννης φθάνει εἰς ὕψος 3. 20, μετ' αὐτὸν δὲ ὁ Μπεναρδῆς ἐσταμάτησε εἰς ὕψος 2.70.

Αἶμα εἰς μῆκος

Μετέχουσι οἱ ἐξῆς 6 ἐπιτυχάνοντες τὰς ἀκολούθους ἐπιδόσεις Σ. Βάλλης 5. 86 (εἰς τὸ 5 πῆδημα) Μ. Κατσάνης 5. 69 (εἰς τὸ 5) Σ. Μπεναρδῆς 5.53 (εἰς τὸ 2) Β. Περίδης 5.37 (εἰς τὸ 4) Α. Σιτηρόπουλος 5.25 (εἰς τὸ 5) Π. Πετρίδης 5.20 (εἰς τὸ 4).

Σκυταλοδρομία 400 μ. (4 ἐπὶ 100). Η τετράς τῶν θρομένων Καραμπάτη, Ζουμπόλογλου, Μέτση καὶ Κατσάνη διέτρεξε τὴν ἀπόστασιν εἰς χρ. 50" 4/5. ἡ τῶν Χριστοδοῦλου, Βάλλης, Δαβὶδ καὶ Πετρίδου εἰς χρ. 50" 4/5 ἐπίσης ἡ δὲ τῶν Μυροπούλου, Γαβελᾶ, Καραγιάννη καὶ Πετρίδου εἰς 51" 3/5.

Δρόμος 400 μ. μετ' ἐμποδίων

Μετέσχον 3 τοῦ ἀγωνίσματος τούτου, ἐξ ὧν ὁ Μυρόπουλος καταπεσὼν τοῦ προτελευταίου ἐμποδίου δὲν ἐτελείωσε τὸν ἀγῶνα. Οἱ λοιποὶ δύο διέτρεξαν τὴν ἀπόστασιν ὁ μὲν Νεϊάτας εἰς 67 1/5, ὁ δὲ Μπεναρδῆς εἰς 72".

Πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι εἰς τὸν δρόμον 1500 μ. δὲν μετέσχεν ὁ πρωταθλητῆς Αλεξ. Κράνης.

ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ

Με θαυμαστὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἀκρίβειαν διεξάγονται οἱ διαγωνισμοὶ οὗτοι καὶ εἰς τὰς περισσοτέρας ἐπαρχιακὰς πόλεις. Ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁ διαγωνισμός τῆς 10 Φεβρουαρίου ἀπέδωκεν τὰ ἐξῆς ἀποτελέσματα.

Δρόμος 100 μ.

Ναμίας 12" 3/5, Τζιάτας 13" 1/5, Σταυρίδης 13" 3/5.

Τριπλοῦν

Μανὼν Χεκίμ 11.54, Λεονταρίτης καὶ Τζιάτας 11.485 καὶ Κωνσταντίνου 11. 13.

Δισκοβολία

Παπαγεωργίου 24.83, Ηλιοπούλου 24. 485, Γ. Νούκας 23.44.

Δρόμος 110 μ. μετ' ἐμποδίων

Ναμίας 20" 1/5, Κωνσταντίνου 21" 3/5, Λεονταρίτης 21" 4/5.

Σφαῖρα

Μαυρομάτης 9.33, Νούκας, 8.825, Εμμανουηλίδης 6.80,

Σκυταλοδρομία 1600 μ. Μία μόνη δὲ μάς διέτρεξε τὴν ἀπόστασιν εἰς χρ. 4' 3" 2/5.

Εἰς τὴν Σπάρτην ἐπίσης οἱ διαγωνισμοὶ τελοῦνται ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν τοῦ μοναδικοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀθλητ. Συλλόγου «Αμιλλα» καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν εἰδικῆς ἐπιτροπῆς.

Εἰς τὸν 1ον διαγωνισμόν οἱ μετασχόντες ἀθλῆται ἐπέτυχον.

Δρόμος 100 μέτρων.

Σκάλκας 13", Ανδρέου 14", Βλαχολιάς 14" 2/5,

Αἶμα τριπλοῦν

Σκάλκας 12 μ. 11, Παπαφάγος 11. 20 καὶ Βλαχολιάς 10.60.

Σφαῖρα.

Σκάλκας 9 μ. 85, Ζάβρας 8.86. Φίλιππος 8.76.

Αναμένονται τ' ἀποτελέσματα τοῦ 6' διαγωνισμοῦ Θεσσαλονίκης, Σπάρτης, δὲ καὶ τὰ τῶν καθυστερούντων ἐτι τοῦ Βόλου, Πατρῶν, Εὐθῆς καὶ ἄλλων κέντρων.

Σήμερον ὁ Γ' διαγωνισμός.

Σήμερον τόσον ἐν Αθήναις ὅσον καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας συνεχίζεται ὁ Γ' Διαγωνισμός καθ' ὃν θὰ γίνωνται τὰ ἐξῆς ἀγωνίσματα Δρόμου 400 μ., 800, 10.000 καὶ Σκυταλοδρομία 400 μ., Αἶμα εἰς ὕψος, Ακόντιον καὶ Δίσκος.

Οἱ διαγωνισμοὶ ἐν Αλεξάνδρῃ

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀθλητικὴ Ἐνωσις Αλεξάνδρειας πρὸς τὴν ἀνεκοινώθη τὸ πρόγραμμα προπονήσεων ὑπὸ τοῦ Σχολείου συμμορφωμένη πρὸς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, ἀνεκοινώσε τοῦτο πρὸς τοὺς ἐν Αλεξανδρείᾳ ἀθλητὰς καὶ ἐκάλεσεν αὐτοὺς ὅπως προσέρχωνται τακτικῶς εἰς τοὺς διαγωνισμούς.

νισμούς ὧν ἡ ἑνα; ἔξ ὧν ἐγένετο ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου. Ἡ Ἑνωσις πληροφореῖ τὸν Σύνδεσμον ὅτι θέλει τηρήσει πιστῶς τοὺς ὅρους τῶν διαγωνισμῶν καὶ θ' ἀνακοινῶν τ' ἀποτελέσματα αὐτῶν ἀνελλιπῶς, γνωρίζει δὲ ὅτι οἱ διαγωνισμοὶ θὰ τελοῦνται κατὰ Σάββατον ἀντὶ τῆς Κυριακῆς καὶ θέλουσι ληξεί μίαν ἑβδομάδα βραδύτερον, δεδομένου ὅτι ἕνεκα τῆς ταχυδρομικῆς καθυστέρησεως ἐγένετο μίαν ἑβδομάδα ἀργότερον.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀθλητικούς κύκλους τὸ ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου ἐκπονηθὲν σύστημα προπονήσεως διὰ τὴν Ὀλυμπικὴν προπαρασκευὴν Ἑλλήνων ἀθλητῶν προϋξήνησεν εὐάρεστον ἐντύπωσιν καὶ γενικῶς ἐπεκροτήθη ὡς τὸ ἀριστον καίπρα κτικότερον.

Τὸ ἐκδιδόμενον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀξιόλογον ἀθλητικὸν περιοδικὸν «Αθλητικά Νέα» σχολιάζοντα τὴν ἐργασίαν ταύτην τοῦ Συνδέσμου, γράφουσιν ὅτι «μετὰς ἀποφάσεις τὰς ὁποίας ὁ Σύνδεσμος ἔλαβε διὰ τὴν προπόνησιν τῶν Ἑλλήνων ἀθλητῶν πρὸς εὐπρόσωπον παράστασιν — κατὰ τὸ δυνατόν — εἰς τοὺς προσεχεῖς Ὀλυμπιακοὺς, ἤρθη εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του. Ἡ ὀργάνωσις τῶν ἑβδομαδιαίων ἀθλητ. διαγωνισμῶν, οἱ «εἰδηκοὶ προκριματικοὶ τῶν κατόπιν Πανελληνίων καὶ τέλος οἱ Γενικοὶ προκριματικοὶ ἀγῶνες πρὸς ἐκλογὴν τῶν ἀρίστων ἀθλητῶν, εἶναι ἀποφάσεις αἱ ὁποῖαι τιμῶσι τὸν Σύνδεσμον καὶ δεικνύουν ὅτι ἀντιλαμβάνεται πλήρως τῶν ὑποχρεώσεών του πρὸς τὸν ἀθλητισμόν».

Αθλητισμὸς καὶ κληρὸς.

Εἶναι πασίγνωστον πόσον τὸ πνεῦμα τοῦ ἀθλητισμοῦ κυριαρχεῖ παρὰ τοῖς ἀγ-

γλοῖς κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἀποτελεῖ ἀθλοῖς μέρος τῆς ἡμερησίας ζωῆς των.

Καὶ ἰδοὺ ἕνα νέον παράδειγμα ἀρχετὰ περιέρχον.

Ὁ ἀδελφὸς Φρέλεϋ ὅστις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν κατέχει τὴν θέσιν τοῦ χάφ μπάκ (κέντρον τῆς μέσης γραμμῆς) εἰς μίαν ὁμάδα τῆς Ἑλβετίας, μετέβη αὐτὰς ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν γενέτειράν Ἀγγλίαν. Φυσικὰ ἐσπευσεν ἁμέσως νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Οὐαλλίας.

Ἡ συνομιλία ἐπὶ τινα χρόνον περιεστράφη εἰς ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. μετὰ ταῦτα ὅμως ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀποτόμως διακόπτει τὴν θρησκευτικὴν συζήτησιν καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἀδελφὸν Φρέλεϋ τὸν ἐρωτᾷ.

— Καὶ λοιπὸν τί σκέπτεσθε διὰ τὴν ποδοσφαιρικὴν ὁμάδα τοῦ Κάρδιφ;

Ὁ ἀδελφὸς Φρέλεϋ μένει ἀκόμη ἐκπληκτος ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου ἐρωτήσεως τοῦ ἀρχιεπισκόπου τοῦ ὁποίου ὡς φαίνεται καθ' ὅλην τὴν συνομιλίαν ἡ πραγματικὴ σκέψις ἐστρέφετο πρὸς τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος τοῦ Κάρδιφ.

Μερικοὺς σὰν τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Οὐαλλίας καὶ σὰν τὸν ἀδελφὸν Φρέλεϋ (δὲν θὰ ἀξιοθῇ ν' ἀποκτήσῃ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἐκκλησία;

Ἀστυνομικὰ ἄθλα.

Κατόπιν νέου ἀστυνομικοῦ νόμου ἐν Γαλλίᾳ προβλέπεται ἡ εἰς τοὺς ποδοσφαιρικοὺς ἀγῶνας παρουσία εἰδικῶν ἀστυνομικῶν ἐποπτῶν ἐντεταλμένων τὴν τάξιν ἐν τῇ χώρῳ ἐν ᾧ τελεῖται ὁ ἀγὼν καὶ τὴν πρόληψιν ἐπεισοδίων καὶ διαπληκτισμῶν μεταξὺ τῶν θεατῶν.

Κάποιος ἀστυνόμος εἰς τὴν Τουλὼνα μετὰδὰς νὰ ἐποπτεύσῃ τὸν ποδοσφ. ἀγῶνα

τῆς πόλεως καὶ παρερμηνεύσας τὸν νόμον ἐνόμισεν ὅτι ἡ δικαιοδοσία του ἐπεκτείνετο καὶ ἐντὸς τοῦ ποδοσφ. γηπέδου μετὰ τῶν ἀγωνιζομένων ὁμάδων. Καὶ ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ ἀγῶνος μόλις εἶδεν (ὁ καυμένος πρῶτην φορὰν θὰ ἔβλεπε ἀγῶνα ποδοσφαίρου) ὅτι αἱ ἀντίπαλοι ὁμάδες διηγωνίζοντο καὶ συνωθοῦντο περὶ τὴν σφαῖραν, ὁρμᾷ ἐντὸς τοῦ γηπέδου καὶ ἐπιδεικνύων τὴν ἀστυνομικὴν ταυρίαν διακόπτει τὸ παίγνιον καὶ ἀπαγγέλλει κατηγορίαν κατὰ τῶν παικτῶν ἐπὶ παραβάσει ἀστυνομικῶν διατάξεων.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

Κωστή Παλαμά

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Καθόμιστε σὰν πάντα οἱ δύο
βράδι' στὸ σπῆτι' ἀντικρυνά της
ἐγὼ γυρμένος στὸ βιβλίον,
σκυμμένη ἐκείνη στὴ δουλειά της.

Καὶ τὸ βιβλίον εἶπανε στίχοι,
ψυχὴ ἀπὸ λάμψη καὶ ἁρμονία.
ἔτσι ἐκεῖ τᾶνοιζα στὴν τύχη,
καὶ νὰ τί διάβασα: «Εὐτυχία!

Δουλοῦδι, σὲ πιά χωρ' ἀντίδεις;
σὲ πιά γιαλό, μαργαριτάρη;
ἀστέρι, πῶς μεριές φωτίζεις;
καὶ ποιὲς καρδιές, οὐράνια χάση;

Ποῦ, χερουβεῖμ, φτερά διπλώνεις;
Νεράϊδα, ποῦ δροσολογῆσαι;
εἰς διαμάντι καὶ γὰρ λνάνεις;
ἡ καταχνιά εἰς καὶ σκορπῆσαι;

Εἰς μάτην οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἠγωνίσθησαν νὰ τοῦ δώσουν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπὶ τοῦ ποδοσφαιρικοῦ γηπέδου ἰσχύει μόνον ὁ ἀθλητικὸς νόμος μετὰ τῶν ἀγωνιζομένων καὶ ὅτι ὁ δικαιοκτὴς εἶναι ὁ μόνος ἐπιβάλλων τὸν νόμον αὐτὸν καὶ ὅτι τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔργον εἶναι νὰ ἐπιβλέπῃ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κ. ἀστυνόμος ἤτο ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ, ἀπεβλήθη τοῦ γηπέδου ὑπὸ ἐκείνων οὓς ἤθελε νὰ ἀποβάλῃ δι' ἀστυνομικὴν παράστασιν.

Δ, ΔΑΛΛΑΣ

Ἀδης, παράδεισος σέ κρύβει;
στὰν κόσμον ἢ στὴν ἐρημία.
μοσ' σὲ πλάττει ἢ σὲ καλύβει,
πῆς μου, ποῦ βρίσκεσ', Εὐτυχία;

Δίχως τὰ μάτια ἀπ' τὴ δουλιὰ της
νὰ τὰ σηκώσῃ, ἔδω! ἀποκρίθη
τρεμουλιαστὴ μετὰ τὴ λαλιά της
μιά μουσικὴ στὸ σπῆτι ἐκείνη.

Κ' ἕνα καρδιόκτυπο μὲ πιάγει,
κι' ἀμίλητη λαχτάρα αἰωνήδια,
γιατί πῶς ἄκουσα μου ἐφάνη
τὴν εὐτυχία, τὴν ἴδια.

MIX, N. ΚΑΪΡΗΣ

Μαιευτὴ Γυναικολόγος

24 Προαστίου 248-5 μμ.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΠ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ενα κακὸ ποῦ ἐρίζωσε

Εἰς διαφόρους μεγάλας πόλεις τῆς Ἀμερικῆς ἰδρύονται σὺλλογοι σκοποῦντες τὴν ἀναχαίτισιν τῆς διαφθορᾶς ἣτις ἐσχάτως ἐπικινδύνως ἐξηπλώθη κερδίζουσα ὁλονὲν ἔδαφος, μεταχὺ τοῦ κόσμου τῶν Ἀμερικανίδων. Τοιοῦτος σὺλλογος ἰδρυθεὶς ἐν Σικάγῳ ἀνομασθῇ «*Η* Ἐνωσις τῶν ἀληθῶν Ἀμερικανίδων» ἰδρυθεὶς διὰ σκοπὸν κυρίως νὰ χαλιναγωγῇ τὰ σημερινὰ κορίτσια, τὰ ὅπῃ αἰ κρᾶτῃται εἰς τὸν ὀλισθηρὸν κατήφορον ποῦ ἐπῆραν καπνίζον δημοσία ἢ ὁπωσδήποτε ἄλλως ἀσχημονοῦν δημιουργοῦντα οὕτω, πραγματικὸν κίνδυνον διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἀμερικανικῆς οἰκογενείας.

Διὰ νὰ ὁμολοῦν δὲ οἱ Ἀμερικανοὶ περὶ τῶν κοριτσιῶν τῶν μόνον ὑποτίθεται ὅτι αἱ ὑπᾶνδροι συμπολιτιδὲς τῶν θὰ εὐρίσκωνται εἰς ἰσορροπημένην κάπως διανοητικὴν κατάσταση καλλιτέραν τῶν ἰδικῶν μας κυριῶν αἱ ὁποῖαι ἀναπετάσασαι τὴν σημαίαν τῆς γυναικείας κοινωνικῆς ἐπαναστάσεως, καπνίζουν προ πολλοῦ ὄχι μόνον κατ' ἰδίαν καὶ εἰς τὰ σαλόνια, ὅποτε τὰ στενὰ ὅπως δῆποτε ὅρια τῆς οἰκίας θὰ συνεκράτουν τὴν ἐκ τοῦ θεάματος καπνοῦ τῶν συγαρέτων τῶν προκαλουμέ-

νων εἰς τοὺς τρίτους «*ναυτίαν*» ἀλλὰ, εἰς οἶον δῆποτε κέντρον καὶ ἂν εὐρίσκωνται, ἐστιατόριον, ζαχαροπλαστεῖον χορευτικὴν αἵθουσαν κλπ.

Ἀλλ' ἰδίως τὸ λυπηρὸν θέαμα ποῦ παρουσιάζει ἡ ἀνταρσία αὕτη, ἐναντίον τῆς ἐμφύτου γυναικείας λεπτότητος, ἐναντίον τῆς ἐπιβεβλημένης εὐπρεπείας ἢ χάριτος μιᾶς κοινωνικῶς μορφωμένης κυρίας εἶναι τὸ προπετὲς ἀνάμμα τοῦ σιγαρέττου μετὰ τὸ φαγητὸν εἰς τὰ κεντρικὰ ἐστιατόρια τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ βεβαίως δὲν πρόκειται περὶ γυναικῶν τῶν ἡμικόσμον ὁπότε οὔτε κἂν θὰ ἐγίνετο λόγος, γνωστοῦ ὄντος ὅτι τὸ κάπνισμα εἰς τὰς γυναῖκας τοῦ ἐπιπέδου τοῦτο ἦτο ἀνέκαθεν τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς θλιβερᾶς τύχης τῶν.

Τουναντίον πρόκειται περὶ κυριῶν, καλῆς μὲν κοινωνικῆς τάξεως, ἀλλὰ μὴ συγκραταγομένων μεταξὺ τῶν τὰ πάντα περιφρονούντων ἀριστοκρατικῶν μας κύκλων, ὁπότε καὶ πάλιν τὸ πρᾶγμα θὰ προὐκάλει τόσον ἀλλοίαν ἐντύπωσιν. Διότι ὡς γνωστὸν συχνότανα παρατηροῦμεν ὅτι ἔρκει νὰ ἔχη τις «*δύο παράδες*» διὰ νὰ λακτίζῃ εἰρωνικῶς πᾶσαν εὐπρέπειαν καὶ νὰ περιφρονῇ τὸ Σύμπαν.

Πρόκειται λέγομεν περὶ κυριῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὴν τάξιν, ἣτις διε-

τήρησε μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦλάχιστον τὰ ὠραία Ἑλληνικὰ ἔθιμα, τὴν αὐστηρότητα τῶν ἡθῶν, ἐξακολουθοῦσα παρὰ τὰς μοιραίας δημιουργηθείσας μεταπολεμικὰς συνθήκας, παρὰ τὴν παρατηρουμένην ἔκλυσιν νὰ διατηρῇ ὅλην τὴν ἀξιοπρέπειαν, ὅλην τὴν ἀρχοντίαν τῆς παλαιῆς ἀγνῆς Ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας.

Καὶ ἂν μὲν αἱ κυρίαι αὗται, ἀπὸ μεράκι, θεωροῦσιν ἀπαραίτητον νὰ θαυπέυσῃ τὰ χεῖλη τῶν, καὶ νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν πνευμόνων τῶν ὀλίγη νικοτίνη, μεθ' ἑκαστον γεῦμα, ἄς περιορίζωνται εἰς τὸ κατὰ μόνας λαμβανόμενον.

Ἀν ὅμως καπνίζουσι οὕτω δημοσία διὰ νὰ μὴ φανῶσιν καθυστεροῦσαι εἰς τὴν ἀπεχθεσίαν μὸδα ποῦ ἐδημιουργήθη ποτὲ, — ὅπερ πιθανώτερον — ἄς προσέξωσι πολὺ διότι ἀδικοῦσι τρομερὰ ἑαυτὰς καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν,

Ἡ προκαλουμένη ἐντύπωσις γεγνηκὼς σχεδὸν διότι αἱ ἐξαιρέσεις εἶνε ἐλάχισται, μὰ πολὺ ἐλάττωται ἄς μὴ τὸ λησμονῶσι καὶ ὠραῖα μας εἶναι οὐχὶ ὀλακευτικὴ προκαλοῦσα τὸν οἶκτον καὶ τὴν ἀηδίαν, τῶν λογικῶν ὁμοφύλων τῶν, ἀλλ' ἰδίως καὶ τῶν ἀρρένων συμπολιτῶν τῶν οἱτινες ὁμοφύλως μένουσι σχετικῶς πρὸς τὰ δικαιώματά των, τὰ ὅποια ἐνόμισαν ὅτι τῆς ἐπετρέπετο νὰ ἐκλέξῃ καὶ νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν ἡ Ἑλληνὶς γυναῖκα εἰς βάρος τῆς καλαισθησίας τῆς κοινωνικῆς εὐπρεπείας καὶ αὐτοῦ τοῦτου τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἄς πιστεύσωσιν αἱ Ἀττίδες μοσχοῦναι ἀμειλίχτως καὶ καταδικάζει αὐτοῦτοῦ τὰ τὰ τὴν κακὴν αὐτὴν τῶν συμπολιτῶν του συνήθειαν.

Ἰσως λοιπὸν καὶ ἐδῶ θὰ μᾶς ἔχρειαίτο κάποιος παρόμοιος τοῦ ἐν Σικάγῳ σὺλλογος νὰ χαλιναγωγῇ

εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ὄχι μόνον τὰ κορίτσια, ἀλλὰ καὶ τὰς ὑπᾶνδρους γυναῖκας, περιστέλλων εἰς τὸ ἐλάχιστον τὸ κακόν, διότι ἀληθῶς βαίνομεν πρὸς τελείαν κοινωνικὴν ἀποσύνησιν.

Ζήτημα συνειδήσεως

Εἶναι ἀδύνατον νὰ διέλθῃ τις πολυσύχναστον δρόμον, νὰ καθήσῃ εἰς ζαχαροπλαστεῖον ἢ καφενεῖον, χωρὶς νὰ προβάλλῃ τρεῖς ἢ τεσσάρων πολλακίς ἀκρωτηριασμένων οἰκτρῶς παλληκαριῶν φερόντων τὴν στολὴν τοῦ στρατιώτου, καὶ ἐκλιπαρούντων τὸν οἶκτον καὶ τὸ ἔλεος τῶν συμπολιτῶν.

Νέει σφοιγῶντες, καθ' ὅλα ὕγιεις, πλὴν μὲ ἓνα χερί ἢ πρὸς ὀλιγώτερον, τραγὸν καὶ σεβαστὸν σημεῖον τῆς πρὸς τὴν Πατρίδα θυσίας, ἔρχονται σὲ μιὰ τόσον κοίσιμον στιγμὴν ποῦ τρώγει τις τὴν μακαρονάδα τοῦ ἢ πίνει ἀγαπᾶνόμενος τὸν καφέ του νὰ τὰ ὑπενθυμίσουν νοτίενῳ ἐκείνου ἐξῆλθε σώως τοῦ ἀνεμοστρεβίλου τῆς καταστροφῆς ἔχων σώας τὰς μέσας νὰ ἐργασθῇ καὶ τοὺς πόδας νὰ τρέξῃ διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμὶ ἢ τὸ ψητὸ τοῦ αὐτοῦ δυστυχισμένου θυσιασθεὶς διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδος, ἀκρωτηριασμένος ἴσως δὲ καὶ πάσων πένηται καὶ πλανᾷ τῆδε κακίᾳ σκερδόμενος καὶ τὸ σιγαρέττο του, ἀκόμη.

Καὶ τὰ παιδιὰ τὰ καυμένα ἔχουν δικαίον βέβαια ὑπολογίζοντα ἐπὶ τῆς συμπαθείας καὶ εὐγνωμοσύνης τῶν συμπολιτῶν των. Ἀλλ' εἶνε τάχα εὐπρεπὲς καὶ ἡ συνειδήσις μᾶς δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀνὰ πᾶσαν

στιγμὴν θλιβεράν αὐτὴν παρέλασιν τῶν τιμημένων ἀναπήρων μας, ἐπαιτούντων;

Καὶ αἱ ἀρμόδιοι ὑπηρεσίαι δὲν σκέπτονται ὅτι ἡ διαπόμπη αὐτῆς, προσάπτει μομφὴν εἰς τὸ Κράτος τοῦ ὁποίου μελανὴ παρουσιάζεται ἡ ἀστοργία, ἀπέναντι ἐκείνων οἵτινες ἐθυσίασαν τὸ πᾶν διὰ τὴν εὐημερίαν καὶ ἀκεραιότητα τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος; Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ θεσπισθῶσι οἱ βαρύτεροι τῶν φόρων διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ζωὴ ὅλων τῶν ἀναπήρων; Καὶ τότε θὰ ἐδικαιοῦντο καὶ αἱ ἀρχαὶ νὰ καταδιώκωσι τοὺς παρὰ πᾶσαν ἱκανοποίησιν ἐξακολουθοῦντες τὴν ἀσχημοσύνην ταύτην.

Ἀσφαλῶς κάποιον μέτρον εἶναι ἀνάγκη νὰ ληφθῇ, διὰ νὰ μὴν ἐξευτελιζῶνται τὸσον οἱ γενναῖοι ὑπερασπισταὶ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς τείνοντες τὸ χέρι, ὡς οἱ ἐσχατοὶ τῶν ἐπαιτῶν, τὸ χέρι, ποῦ χθὲς ἀκόμα χαλύβδινον κρατοῦσε τὸ τιμημένο του φέκι, παρουσιάζοντες θέαμα προκαλοῦν τον οἶκτον καὶ τὸ συναισθημα τῆς ἐντροπῆς διὰ τοὺς τρίτους.

Ἀστυνομικαὶ παρεννοήσεις

Εσχάτως συχνότατα ἀναγινώσκω εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν ἀνεύρεσιν ἀτυχημάτων βρεφῶν, ἄλλοτε εἰς τὰς ὁδοὺς, ἄλλοτε ἐντὸς φρεάτων εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς ὑπονόμους, ἀκ. μη. Νεκρὰ ἢ ζῶν· ἀνὰ τ' αὐτῇ πλάσματι, ὅταν δημιουργοῦν βάρη καὶ εὐθύνας, ἰδίᾳ τῆς ἐμφανίσεως τῶν εἰς τὸν κόσμον ἀνάγκη πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἐξαφανισθῶσιν, ὑπὸ τῶν γεννητόρων τῶν, παρασύροντα δι' ἑνὸς μεθ' ἑαυτῶν εἰς τὴν ἄβυσσον

τῆς ἀφανείας τὸ σφᾶλμα ἢ μετριάζοντα τὴν δυστυχίαν ἐνίων μητέρων στερουμένων παντελῶς τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς των.

Πάντως βέβαια κάποιος πόνος, κάποια μεγάλη συμφορὰ πρέπει νὰ μεσολαβῇ διὰ νὰ λείψουν οἱ ἐπεύθυνοί τῆς σκληρᾶς, αὐτόχρημα ἐγγληματικῆς πράξεως, τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀθώου βρέφους, τὰ ὧτα εἰς τοὺς παραπονετικούς κλανθμηρισμούς του, καὶ νὰ κατασιγῶσι τοὺς παλμούς τῆς καρδίας των, καὶ συνειδησεὶς των, διὰ τὴν σπαρακτικὴν τύχην, ἣν ἰδίαις χερσὶ προετοιμάζουσι εἰς μίαν μικρὰν ὑπαρξιν, ἣτις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε καρπὸς ζωηροῦ αἰσθηματος.

Καὶ τοῦτο εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν εἰς τὸ Βρεφοκώμειον τμήμα τοῦ Πατριωτικοῦ Συνδέσμου, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν μεγάλων ἀλτρονιστῶν τῶν εὐγενῶν μας φίλων Ἀμερικανῶν καὶ πολλῶν Ἑλληνίδων κυριῶν, γίνεται μεγίστης σπουδαιότητος ἐορτὴ, βραβευομένων «καλῶν καὶ εὐσηνεϊδῶν μητέρων» διὰ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ ἐπιμέλειαν διὰ τὰς ὄντως μητρικὰς φροντίδας των, τῇ ὕλικῇ καὶ ἡθικῇ βοηθείᾳ τοῦ τμήματος κατ' ὁρθεὶσαν νὰ παρουσιάσουν καλοθρεμμένα καὶ ὑγιέστατα παιδάκια πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ ὑπερέχον μητρικοῦ αἰσθηματος τοῦ οἰκτρῶς σιχνὰ στραγγαλιζομένου εἰς καρδίας ἅς συχνὰ ἡ δυστυχία καὶ τὸ ἐγγλημα διαφθείρει.

Ἀλλὰ θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι καὶ ἡ κοινωνία αὕτῃ ἡ ἰδία ὑποθάλλει καὶ ἐξωθεί εἰς παρόμοια ἐγκλήματα.

Διὰ τὴν ἡ μητέρα ἦτις διὰ τὸν ἑνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον ἀδυνατεῖ νὰ κρατήσῃ τὸ παιδί της τολμῶσα νὰ τὸ ἐμπιπτειν εἰς τὰς φροντίδας τῆς

πολιτείας, ἐὰν συλληφθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐναποθέτου αὐτοῦ εἰς ἡν βρεφοδόχον τοῦ εἰδικοῦ πρὸς περίθαλψιν τῶν βρεφῶν ἰδρυμάτος διαπομπεύεται ὡς ἡ ἐσχάτη κλέπτριά ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων;

Δὲν θὰ ἦτο προιότερον ἐὰν ἀφόβως αὐταὶ ἐξήτουν τὴν προστασίαν μᾶλλον τῆς ἀστυνομίας ἀντὶ νὰ τρέμωσι τὴν ἐμφάνισιν τῆς προδοαίνουσαι εἰς τὰ ἔσχατα;

Καὶ ὁ προορισμὸς αὐτῆς δὲν θὰ ἐξεπληροῦτο ἄριστα, ἂν ἀντὶ νὰ προκαλῇ προσελάμβανε τοιαῦτα ἐγκλήματα;

Τὸ ψωμί.

Τρανὸς καυγᾶς με αὐτὸν Κυβερνήσεως καὶ ἀρτοποιῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν αὔξησιν τῆς τιμῆς τοῦ ἄρτου. Επεμβᾶσα ἡ Γεν. Συνοσμοσπονδία τῶν ἐργατῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐξέδωκε ἀυστηρότατον ἀνακοινωθέν διὰ τὴν ὑπερτίμησιν τῆς κυριωτέρας τροφῆς τοῦ λαοῦ, ἀπειλοῦσα νὰ ἐφαρμοσῇ σειράν μέτρων διὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ ἀποτελεσματικῶς τὴν κατάστασιν, καὶ πατάξῃ ἀμελίκτως καθεὶ ἐκβιαστικὴν ἀπόπειραν τῶν ἀρτοποιῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν φαίνεται διατεθειμένη νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἀρπακτικὰς καὶ παραλόγους ἀπαιτήσεις τῶν κυρίων αὐτῶν, οἵτινες παρασυρόμενοι πρὸς τὴν ἀπό κερδοσκοπικὴν βουλῆν (ἀρρώστεια τῆς ἐποχῆς κακοήθους μορφῆς) σκέπτονται ὅτι μετὰ τὴν σειράν των καὶ αὐτοὶ δύνανται νὰ πλουτίσουν εἰς βάρος τοῦ πτωχοῦ ἐργατικοῦ κό-

σμου καὶ τῶσων ἄλλων δυστυχισμένων, οἵτινες ἐξήτησαν ἄσυχον εἰς τὸν τόπον μας.

Ἀναμφιβόλως καὶ κατὰ τὴν δημολογίαν αὐτῶν τούτων τῶν ἀρτεργατῶν τὸ ἄδικον ἔχουσιν οἱ ἀρτοποιοὶ, ἀποδειχθέντες ὅτι μετὰ τὰς σημερινὰς τιμὰς κερδίζουν ἀρκετά. Ἀλλὰ δυστυχῶς ποιοὺς μένει εὐχαριστημένος αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὰ κέρδη ποῦ τοῦ προσφέρει ἡ ἐργασία του; Κανείς.

Ὅλοι μεμψιμοιροῦν, ὅλοι παραπονοῦνται καὶ τοὺς θρήνους των συνοδεῖσιν μελωδικώτατα κατημερινὰ ὑπερτιμήσεις δικαιολογούμεναι μετὰ τὸ στερεότυπο καὶ ἐκνευριστικὸν καταστὰν πλέον τραγοῦδι τῶν ἐμπόρων.

«Τί πληρώνετε; τίποτε, πραγματικὴ ἀκρίβεια ἀκόμα δὲν εἶδατε· ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδη ποῦ ἀγοράζετε εἶναι μετὰ παλαιὰς τιμὰς, τὰ ἔχω φέρεται πρὸ πολλοῦ με νόμισμα εὐθηνό...»

Τὸ δὲ συμπέρασμα εἶναι ὅτι τὰ σπασμένα ἀπὸ τὸν καυγᾶ αὐτόντων ἀρτοποιῶν—Κυβερνήσεως θὰ τὰ πληρώσῃ ὁ κόσμος καὶ πολὺ ἀκριβὰ. Διότι θὰ πάσῃ ἡ παραγωγή ἄρτου καὶ μόνον οἱ φούρνοι θὰ μείνουν ἀνοικτοὶ διὰ νὰ ψήνουν τὸ παρασκευαζόμενον κατ' οἶκον ψωμί ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν.

Ἀσφαλῶς κάποια κατὰ τὰς βαρύνει ἐπ' ἡμῶν.

ΝΑΤΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΠΕΝΙΕΣ

Από τινος διαπράττεται μία μικροκλοπή εκ μέρους μερικών καπνοπωλών εις βάρος των καπνιστών.

Αγνωστον κατά πείον τρόπον, τα πακέτ-α ανοίγονται και αφαιρείται εν η δύο σιγαρέττα.

Κατόπιν πλείονται πάλιν και πωλούνται ἄθικτα εις τοὺς κατὰναλωτάς.

☆☆

Τὸ εἰδικὸν κατὰ τῶν διαρρηκτῶν μηχανήμα ἐνὸς χρυσοχοείου πορὰ τὴν πλατείαν τῆς Ομονοίας ὑπέστη προχθὲς τὴν νύκτα ἔκρηξιν.

Και δύο συνεχεῖς ὥρας ἐσφύριζε δαιμονιωδῶς.

Οἱ φρουροὶ χωροφύλακες τῆς περιφέρειας ποδὸν δὲν ἐγνώριζον τι συμβαίνει, συνεκεντρώθησαν ὅλοι ἐξῶθεν τοῦ χρυσοχοείου μετὰ τὰ περιστροφὰ ἀνά χειρας.

Και ἤτοιμάζοντο νὰ συλλάβουν τοὺς λωποδύτας.

Αλλὰ κατέφθασεν ἐγκαίρως ὁ καταστηματοῦχος, ὁ ὁποῖος ἐξήγγησεν εἰς τὰ ὄργανα τῆς ἀσφαλείας ὅτι πρόκειται περὶ ἡλεκτρικῆς ἐνώσεως.

Συγχρόνως εἰσῆλθεν εἰς τὸ χρυσοχοεῖον καὶ ἐσταμάτησε τὸ σφύριγμα τοῦ φιλοτίμου μηχανήματος.

☆☆

Νέαι πάλιν ὑπερτιμήσεις ἐσημειώθησαν εἰς τὰ εἶδη τῶν τροφίμων.

Ἡ φέτα ἔφθασεν εἰς τὰ 32 δραχμὰς κατ' ὀκτὺν; ἡ δὲ ταπεινὴ μαριδά εἰς τὰς 20!

Τὰ λαχανικά, ἄφ' ἑτέρου, φωτιά· ἓνα κουνουπίδι ἰσοφარίζει μετὰ ἀργύρον, ἂν ὄχι μετὰ χρυσόν.

☆☆

Ενηργήθη προχθὲς ἀστυατρικὴ ἐπιθεώρησις εἰς τὰ ἐστιατόρια καὶ τροφαὶ ἐλεεῖναι εἰς τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν.

Οἱ ἀστυατρεῖς ἠναγκάσθησαν νὰ σπάσουν σωρεῖαν πιάτων καὶ ποτηρίων κατεστραμμένων καὶ ἐπιπλαβῶν εἰς τὴν δημοσίαν ὕγειαν.

☆☆

Οἱ ὑπουργοὶ συναγωνίζονται ἀλλήλους εἰς πεζοπορίαν.

Ελάχιστοι ἐξ αὐτῶν χρησιμοποιοῦν τὰ αὐτοκίνητά των.

☆☆

Εἰς τὴν Νομαρχίαν ὑποβάλλονται πάλιν σωρηδὸν αἰτήσεις ἐκδόσεως περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων.

Τὸ εὐτύχημα εἶνε ὅτι ἐκ τῶν ἐγκυμνουμένων ἐκδόσεων ἐλάχιστα βλέπουν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

☆☆

Μετὰ αὐτὸν τὸν καιρὸν ὑπάρχου συμπολῖται λαμβάνοντες τὸ καθημερινὸν θαλάσσιον λουτρό των.

Συγκροτοῦν μάλιστα καὶ «Χειμερινὸν Κολυμβητικὸν Ομίλον».

Καὶ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 11 π. μ. εἰς τὰ λουτρά τοῦ Ν. Φαλήρου. Εἰρήφισαν τὸ καταστατικόν των.

Ο ὕψιστος νὰ δίδῃ μακροήμερευσιν εἰς τὸν ἑμιλὸν των.

ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗΣ

Μὴν ἀμελῆτε ὡς ἀγοράζετε καθ' ἑβδομάδα τὸ ταχυρὸν τοῦ «Θησαυροῦ».

Πωλεῖται καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα εἰς τὰ κίосκια καὶ τὰ ὑπεπρακτορεῖα.

«Θησαυρὸς» εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ τερπνότερον καὶ βιβλιωτικώτερον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς καθὲς Κυριακὴν εἰς 70 σελίδας μὲ ὅλην καὶ εἰκόνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλείστας ἐγκυκλοπαιδικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὰς ἐπιστήμας, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν κίνησιν καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

ἔχει ἀνταποκριτὰς καὶ ἀλληλογραφίας τακτικῶς καθ' ἑβδομάδα ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος μὲ ὅλην τὴν κοινικὴν καὶ καινοτικὴν κίνησιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

Ὁ «Θησαυρὸς» ἕνεκα τῆς ἐπωφελοῦς καὶ τερπνῆς ὁλη-
του συνιστᾶται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων εἰς τοῦ-
μαθητὰς καὶ μαθητρίδας.

Ὁ «Θησαυρὸς» παρακολουθῶν τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν εἶ-
ναι τὸ ἀγαπητόν περιοδικόν τοῦ στρατοῦ, χιλιάδες δὲ τευχῶν
ἀποστέλλονται εἰς τὸ Μέτωπον καὶ τὰ Νοσοκομεῖα προσφερό-
μενα ὑπὸ διαφόρων γενναιοδύων πολιτῶν διὰ τὴν ψυχαγωγίαν
τοῦ στρατιώτου, εἴτε ἀφιερούμενα εἰς τὴν Ἀδελατὴν τοῦ Στρα-
τοῦ, εἴτε ἀπὸ τῆς ἀποστέλλονται εἰς τὰς ἐκείνης.

Ὁ «Θησαυρὸς» εἶναι τὸ ἀγαπητότερον περιοδικὸν εἰς τὰς
ἀλλοτρίους πόλεις καὶ ἐξωτερικὰς.

